JURNALUL S.F.

Nr. 85

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

Dan POPESCU
Ana - Maria NEGRILĂ
John BRUNNER
Andrei COJOCARU
Daniel ENACHE
Frank M. ROBINSON
Mihail GRĂMESCU

Cu pași mici pe-o curbă deschisă (3.5)

Bineînțeles că v-ar place ca fandomul să aibă autoritatea sistemelor bine orînduite, așa că să continuăm.

(Mie nu mi-ar place lucrul ăstal De fapt, dezorganizarea fandomială este lucrul care-l și face atît de atrăgător și neconformist. Notă I.B.)

(În plus "dezordinea generează ordine, pe cînd ordinea generează anarhie". Citat din A.C. Clarke. Notă A.B.)

(Cred că citatul este mai mult decît aproximativ pentru că ordinea nu generează anarhie -ar fi bine -, ci stagnarel Notă I.B.)

Propuneam următoarele categorii de premii pentru activitatea de pe un an: roman, nuvelă, povestire, artist plastic, revistă profesionistă, fanzin, promotor, show TV, show audio. Și să adăugăm povestirile scurtissime și premiul pentru activitatea de o viață.

(La categoriile mai sus amintite aș mai adăuga premiul pentru cel mai bun supliment - fiindcă sînt mai mult de două, pentru cel mai activ cenaclu (pentru că sînt mai multe de două), premiul de debut (pentru că sînt mai mulți de doi), premiul pentru cel mai important traducător român (pentru că sînt mai mult de doi), premiul pentru cea mai importantă editură (pentru că sînt mai mult de două). Notă A. & I.Bănuță)

Sînt multe de discutat. La roman ar trebui avute în vedere și antologiile și culegerile de autor.

(Aici mi se pare că Dan abdică de la criteriul "ca dincolo". Din cîte știu - atunci cînd e cazul - acestea se premiază în cadrul unor categorii separate. I.B.)

În 1993 s-au publicat 3 culegeri, o antologie (mixtă) și opt romane (din care cinci reeditări). Deci categoria s-ar putea numi mai bine carte și am putea astfel să ne manifestăm aprecierea și față de autorii de proză scurtă și față de editori și față de reeditările meritoase..

(Hai să fim serioșil Chiar Dan sugera ca număr minim de concurenți doi - pe de o parte - însă criteriul e fals: ce s-ar fi întîmplat dacă în anul premierii lui Frank Herbert "Dune" ar fi fost singurul roman apărut? Nu ar mai fi fost premiat? După părerea mea singurul criteriu valabil este cel al valorii: pot să fie și treizeci de romane, dar dacă sînt proaste nici unul n-o să fie premiat. Pur și simplul I.B. idem I)

La nuvelă și povestire zic să-i lăsăm pe autori să le clasifice (cu alte cuvinte să și-o facă cu propria mînă), iar la tablete să punem o condiție suplimentară - minim 13 tablete publicate (de ce 13 vă las să ghiciți singuri). În ceea ce privește premiul pentru întreaga activitate, chestiunea delicată este dacă să premiem numai pe cei încă în viață sau să o facem pentru cei care au rămas printre noi doar prin rezultatele muncii. Cei care s-au dus în alte dimensiuni nu se pot bucura de premiu - iar rudele și neamurile, care de regulă se mai și opun activităților scriitoricești, ar vedea numai profitul - deci pe aceștia să-i premiem prin păstrarea lor în memoria fandomului.

(Propunere - *JSF propune un premiu anual care să poarte numele DAN MERIȘCA - premiul să fie realizat din material dur, eventual sticlă - vezi Nicu Gecse - să fie transmisibil, să se acorde o singură dată în viața celui mai bun organizator al unei manifestări sf, sau celui mai bun promotor. De asemenea se pot găsi și pentru toate premiile suficiente nume, dar dacă nu facem nimic pentru păstrarea memoriei și operei scriitorului respectiv gestul mi se pare fără sens. Nu înțeleg de ce Anticipația nu oferă un premiu anual - chiar fără suport material - Adrian Rogoz. Și fiindcă veni vorba de nume și fani, am impresia că fandomul l-a cam uitat pe Doru Davidovici. Notă AB*

Nu cred că ar fi de dorit implicarea autorilor în judecarea propriilor creații. Măcar pentru menajarea orgoliilor proprii.Notă IB)

De premiile de încurajare e mai bine să ne lipsim. Din 1982, anul intrării mele în fandom, am văzut o mulțime de încurajați care nu numai că nu au depășit acest stadiu, dar nici nu s-au străduit măcar să încerce. De altfel, acest tip de premiu miroase a auto-mințire și nu se potrivește de loc cu atmosfera de concurență fair-play de care are atîta nevoie fandomul românesc.

(Nu sînt de acord cu afirmația lui Dan, dacă eu am continuat să scriu e pentru că primul meu text a fost premiat, am venit în fandom fiindcă a fost singurul loc unde am aflat o părere obiectivă despre textele mele, am renunțat să scriu fiindcă nu am întîlnit un editor care să mă încurajeze și să mă publice atunci cînd aveam nevoie de acest sprijin moral. În plus, debutul și sprijinirea tinerilor autori se înscrie în linia promovată de JSF. Consider că premiul de încurajare e necesar și trebuie acordat de fani scriitorului, sau graficianului care a avut un debut spectaculos și în cursul anului respectiv a confirmat debutul. Aș propune spre jurizare cîteva nume Ana Maria-Negriță, Aurelius Belei - pentru secțiunea de proză și Lucian Dănilă pentru secțiunea grafică. Notă AB)

Logic, pasul următor îl constituie organizarea selectării și premierii. Deși a mai rămas foarte puțin pînă la întîlnirea de la Baia Mare, redactorii revistelor JSF, A-CPSF, SN și SS vor efectua preselecția textelor publicate în revistele respective.

(Aș propune un mod mai operativ - un singur om care are o bancă de date - MICHAEL HĂULICĂ - după publicarea listei lui Michael se poate veni cu propuneri sau se poate elimina un text pe bază de vot . Notă AB).

Rezultatele se pot tipări în JSF care este săptămînal și are cea mai mare răspîndire, iar la Baia Mare , vineri seara se pot strînge buletinele de vot nominale, pe care un juriu ad-hoc le poate număra și poate astfel decide cîștigătorii. Tot la Baia Mare se vor putea alege membri echipei de preselecție și ai juriului pentru anul viitor, stabilindu-se și criterii de alegere ai acestor membri. Să nu uităm că ei nu se pot autopremia!

(Pentru a nu se efectua cunoscuta manipulare: la noi în cenaclu sînt mai mulți, dacă venim mai mulți la RomCon luăm toate premiile; propun ca la categoriile în care cenaclurile sînt în concurență - autor, schiță, fanzin, promotor etc. să nu se voteze nominal, ci per cenaclu. Rămîne de stabilit numărul de voturi ce revine unui cenaclu. Propun : cel care au sub 10 membri - un vot, cel care au zece membri - două voturi, cei care au între unsprezece și douăzeci - trei voturi, cei cu mai mult de douzeci de membri -patru voturi. Un vot în plus va primi cenaclul care organizează RomConul. Deoarece oricine poate afirma că are un număr mai mare de membri, repartizarea voturilor se va face în funcție de numărul celor care își plătesc taxa în FNTSF - spun FNTSF, fiindcă ea este organizează - valoarea taxei și modul în care va fi plătită - lunar, trimestrial, anual - o va hotărî comitetul director al FNTSF. Notă AB

Să se mai spună că nu există sferă noesică! Regulamentul recent discutat în ultima ședință a Comitetului Director al FNTSF coincide aproape perfect cu părerile ante/con-articolarilor mei: s-au făcut propuneri pentru membrii unui juriu care să nominalizeze lucrările destinate premierii, mai rămîne ca respectivii să și accepte; votarea se va face conform normei de reprezentare la Adunarea Generală a FNTSF: 1 vot la 5 membri de cenaclu; de-asemenea s-au propus categoriile de premii, dar ele trebuie validate de Consiliul de Conducere al FNTSF din 10 septembrie. Notă I.B.)

Evident, se pot - și trebuie - discutate și eventualele corecții la această metodă, care nu este nouă - canadienii și americanii o utilizează de mult și cu succes, dar nu s-a utilizat la noi din diferite interese morcovii.

(Evident că eventualele corecții vor fi discutate: asta se va întîmpla la proxima ședință, dar pînă nu se vor aproba de reprezentanții cenaclurilor e mult mai bine să așteptăm punctele de vedere "oficiale". Notă I.B.)

Perioada ce se va avea în vedere este întregul an 1993, singurul risc fiind premierea a ceva sau a cuiva de la PloCon 1993.

(Să-i spunem confirmare și un ultim amendament la cele spuse de Dan: se vor lua în considerare numai secțiunile la care există minim doi concurenți, ca să nu premiem numai de dragul premierii. Pentru show TV și audio redactorii care vor să intre în concurs sînt rugați să aducă casete video și benzi audio. Notă AB).

(Nu cred că e eficientă chestia cu întreg anul '93 și iată de ce: anul trecut am votat cu toții la RomCon - nu mai comentez acum ce și cum -, dar am votat și cea mai mare parte a anului '93: 10 luni, deci - în mod inevitabil - majoritatea premiilor se vor suprapune, iar dacă nu ce-o să le spunem celor premiați anul trecut? Că le vom lua premiile înapoi? Deci ar trebui păstrată perioada dintre două RomConuri ca etalon. Notă I.B.)

Articol de (3) Dan POPESCU și comentat ca la masa pătrată (0.5) de A. & I. BĂNUȚĂ

JURNALUL S.F.®

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de : INTACT

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ
Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU, Sebastian COSA, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU,
Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIȘCA (Redactori)
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (Fotoreporteri)

ADRESA REDACȚIEI:
Șoseaua București-Ploiești, nr. 23-27, sector I, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

PRESA PE SCURT

Curierul Național 27 august

După o tăcere de numai o săptămînă CN cu a sa „ pag. a 7-a Știință o SF", mai nou coordonată de Cristina Oroveanu, revine cu doi dintre cei mai activi fani - Dodo Niță (Panorama benzii desenate SF românești 1964-1989 ; Puls BDSF) și Nicolae C. Ariton (Mari romane sf în ... rezumat) în plus un interviu cu Jacques Sternberg, o traducere din Charles de Lint și o schițișoară banală semnată Aurel Cărășel. O pagină nici mai rea și nici mai bună decît media cu care ne-a obișnuit și în jurul căreia oscilează.

Super Nova nr. 42

Prezentări cărți, reviste, fanzine, suplimente , un colț al mufistului, FANDOMități, horror în serial- A.M.Burrage și o traducere din George Alec Effinger - unul din foarte promițătorii noi autori post-cyberpunk. Multe informații și articole în SN purtînd amprenta inconfundabilă a lui Michael Hăulică. Din păcate numărul de pagini s-a redus la două.

CPSF - Anticipația 512

Alexandru Mironov, Mihaela și Cristian Ionescu, Cornel Robu, Liviu Radu, Sebastian Corn, Mădălina Amariei, Nancy Kress se înghesuie între coperțile (cel puțin nefericite) ale acestui număr pe care-l consider unul dintre cele mai slabe. Ceea ce-ar trebui să constituie piesa de rezistență a numărului: Nancy Kress nu prezintă virtuți deosebite.

#Strict Secret Nr 227

Paginile 8 - 9 „ONIX - Colecția de întîmplări stranii" ne propun o excelentă nuvelă horror de Robert Arthur în traducerea lui Vasile Oroian.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:
Elena ȘTEFĂNESCU

Corecturi:
Livia STROIA

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititori din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Corupînd mainstream-ul Michael Swanwick Corupînd mainstream-ul Michael Swanwick Corupînd mainstream-ul Michael Corupînd Michael Swanwick Corupînd mainstream-ul Michael Swanwick Corupînd mainstream-ul Michael

Michael SWANWICK

CORUPÎND MAISTREAMUL -UL

Am citit zilele trecute în New York Times la prezentările de carte, un eseu despre invidie semnat de AS Byatt. Invidia. Ce știe ea despre invidie?

Noi, cei din science fiction, știm ce e aia. Existăm într-un soi de literatură paralelă, separați de ceea ce ne place să numim „mainstream" (curent principal, n.t.) de către cea mai subțire membrană posibilă, membrană ce ne permite să privim dincolo, dar nu ne permite să ne alăturăm ca egali. O dată pe lună, căpătăm cea mai scurtă recenzie din Times, atît și nimic mai mult. Nu contează cît de bine ne comportăm, nu ne este permis să stăm la aceeași masă cu adulții. Ignorați cu bunăvoință, ne zgîim flămînzi, prin membrană, la respectul și aclamațiile primite de lucrări nu întotdeauna superioare celor scrise de noi.

E clar că în această relație noi sîntem sora mai mică. De fapt sunt zile în care văzînd-o pe Sora-Mai-Mare cum se pregătește de întîlnire, netezindu-și mătăsurile și pieptănîndu-și perfectul ei păr lung în timp ce afară o așteaptă noul ei prieten, la volanul unei limuzine lungi, nu ne rămîne decît să ne retragem într-un colț și să visăm.

Și cel mai bun vis însoțitor al retragerii noastre este, normal, o fantezie de răzbunare. Iar eu tocmai am una la vîrful degetelor, de atragere a mainstream-ului spre lumea noastră cea sordidă. O metodă care cu siguranță va fi bună.

Este nevoie doar de un editor cooperant.

Nu chiar orice editor, ce credeți. Este nevoie de un editor cu credibilitate în lumea cercurilor literare și cu ceva răutate sinucigașă în el. Cineva care ar putea înfrunta pe Gore Vidal sau pe Saul Below. Acest monstru seducător, acest Mefisto al înaltei culturi, acest diabolic Antiperkins, va lansa invitații pentru colaborări la o carte în onoarea lui Jonathan Swift, o antologie de continuări-cu-mintea- de-azi ale lumilor create de Decanul Swift în **Călătoriile lui Gulliver.**

Omagiul și pastișa sînt, așa cum toată lumea știe, semnături caracteristice ale ficțiunii postmoderniste, iar posibilitățile de satiră contemporană oferite de noțiunile lilliput și brobdingnag în epoca noastră de televiziune prin cablu și de cumpărături prin tele-comandă sînt, cred eu, evidente. Presupun că ar fi prea mult să se spere în colaborarea lui J.D. Salinger, dar nu-mi imaginez să fie nevoie de prea multe negocieri pentru a obține colaborarea unor staruri atractive cum sunt Norman Mailer, Tama Janowitz, Amy Tan, Steve Erickson, Joyce Carol Oates. Ei ar putea concepe bucăți realmente bune. Și sînt sigur că ar face-o și cu plăcere.

Și abia a doua zi, dimineața, la trezire, cu capul greu și numărînd perechile de pantofi de sub pat, își vor da seama ce au făcut. Răsăritul crud va arunca o rază nemiloasă asupra situației lor. Privirile li se vor umple de spaimă.

Au participat la o antologie ancorată într-un univers creat de altcineva.

Dar duhul odată eliberat din sticlă, nu va mai exista nici un mijloc de a-l băga la loc pentru că trebuie să fim onești și să recunoaștem că antologia se va vinde bine și vor fi o grămadă de bani pentru toți cei implicați. Și vor urma alte antologii de același fel. Lumea lui Proust. Alternative Daysy Miller. Întoarcere la **Lighthouse.**

Ipoteticul nostru editor s-ar putea orienta ulterior la romane. Ar putea să-i transmită lui John Updike, prin fax, o ofertă din șase cifre pentru o idee de roman în zece pagini. Se vor găsi apoi, cu siguranță, o mulțime de tineri scriitori ambițioși gata să scrie în universul lui Updike. Pot ușor să-mi imaginez **Rabbitt Reborn** (Rabbitt renăscut) în fruntea topului de vînzări, urmat de **Rabbitt Remixed, Rabbitt Rap** și de ce nu – imaginația zboară... **Rabbitt On Mars.** Iar dacă Updike nu cuplează, ce-ați zice de Anthony Burgess? *(la data apariției articolului acesta, octombrie 1993, Anthony Burgess era încă în viață – n.t.)* La o serie **Endless Enderby** (Enderby fără sfîrșit). Sau John Barth... Există o mulțime de Scriitori-cu-Nume și mai devreme sau mai tîrziu, unul dintre ei va avea nevoie de o infuzie rapidă de bani.

Numai primul pas e dificil. Ceilalți vor urma, aș putea spune, natural.

În mai puțin de o decadă, Sora-noastră-cea-mai-mare nu va fi cu nimic mai brează decît noi.

Ei, dar gata cu visarea. E timpul să ne spălăm pe ochi, să ne aranjăm hainele, să revenim la lumea reală. Adevărul e că noi o iubim pe Sora-noastră-cea-mai-mare. Nu sînt ironic aici. Există foarte puțină ostilitate reală dinspre science fiction pentru simplul motiv că noi sîntem cu toții cititori.

La convenții, cărțile ce-mi sînt prezentate sînt atît science fiction cît și maistream. Presupun – de exemplu – că AS Byatt ar fi surprinsă de magia pe care numele ei o aduce în această literatură paralelă. Dragostea și entuziasmul pe care **Possession** (roman de AS Byatt – nt) le-a adus printre noi ar face invidios pe orice scriitor.

Dar noi am jucat deja jocul ăsta.

Traducere - Dan POPESCU

Ana-Maria NEGRILĂ

Schimbarea la faţă

Premiul I - povestire, Atlantykron '94

Povestirea Schimbarea la faţă, proaspăt laureată cu premiul I şi premiul editurii Nemira la Atlantykron 1994, se înscrie în linia promovată de Don Simon şi Sebastian Corn, aceea a unui fantasy desprins dintr-un cyberpunk asimilat sau, mai degrabă, consumat la micul dejun al dimineţii formări lor ca scriitori.

Cinci texte - cinci premii! O cheamă Ana Maria Negrilă şi a fost de acord cu un număr special Super Nova.

Michael Hăulică (SN 42)

Gonesc pe lîngă deşertul Sin, la viteză maximă. Sus pe dune surfistul face salturi pe crestele valurilor. Nisip mişcător. „Nu te ţine după mine", cîntă îngînînd particule mişcătoare de siliciu." Nu sta prea aproape de mine". Nici nu am de gînd să ies de pe şosea. Picături mari stropesc asfaltul. Doar cîteva. „O să plouă". Se întîmplă o dată pe an. „O să plouă", dar nu chiar acum, nu înainte să pun mîna pe zburător.

Şoseaua s-a umezit, Minunata însă se comportă bine, după fiecare viraj pierd viteză, dar recuperez imediat. Vîntul bate din faţă şi pe surfist îl împinge spre mine şi fără să-şi dea seama distanţa se micşorează. Undeva tot o să se oprească.

Atunci îl văd pe celălalt. Zace la jumătatea curbei, răsturnat pe spate, paralizat pentru moment, prins sub motocicletă. Mă opresc lîngă el.

Asfaltul frige, îl simt cum degajă căldură. A plouat degeaba, apa se evaporă încet, aburii se tîrăsc spre deşert – îi place umezeala, o atrage şi nisipul o absoarbe.

Celălalt geme. Nu-l privesc, nu se poate ridica singur. Chiar dacă ar încerca, pîntecul greu l-ar trage înapoi. Seamănă cu un balon umflat, o sferă de piele tatuată cu replica abstractă a unui mecanism în doi timpi. Un nostalgic după motoare. Probabil tipul care m-a depăşit mai devreme în plină viteză, pe autostrada udă. Desigur un mesianic implantat cu un genealogic artificial, un GA în haine largi de pînză albă.

Deşertul freamătă, cîntecul sirenelor nu se aude încă. Dar nu va întîrzia. Nu cînd e rost de pradă. Unii se mai păcălesc aleargă după chilipiruri şi se îneacă sau îi cară săritorii sus pe stînci. Surfiştii – un popor de călători în care nu poţi avea încredere. Nisipul incolor reflectă cerul şi dimineaţa e întotdeauna albastru ca apele de adîncime. Tot dimineaţa apar şi sirenele – surfiştii cîntători.

La început, puncte la orizont, galbene şi roşii ca soarele care răsare, apoi din grup se desprinde aceeaşi siluetă, cea pe care o aştept în fiecare zi. Sare, alunecă pe valuri, se scufundă în mijlocul vîrtejurilor şi sare din nou. Împroaşcă în jur stropi de nisip, granulele se răspîndesc şi plutesc în aer colorîndu-l. O lume pe nuanţe de albastru. Mereu aceleaşi mişcări, aceleaşi lucruri – paleta surfului, cîntecul şi şoseaua.

Tipul răsturnat încearcă să se mişte, se tîrăşte pe jos, tremură ca un peşte-gelatină. Zgomotul îl îndepărtează pe săritor. Stă înţepenit în vîrful unei dune şi aşteaptă să se facă linişte. Dar GA-ul se agită, implantul din pupila dreaptă pulsează roşu, buzele i se mişcă şi-şi propteşte palmele de asfalt.

În depărtare, surfistul merge pe apa-nisip, pluteşte dus de curent, tot mai aproape, cocoţat pe placa lui organică. I se vede braţul şi corzile fixate de el, tot atîtea cartilagii răsucite pe care le atinge cu degetele celeilalte mîini. Un sunet care se pierde în vînt, un al doilea ca ţipătul păsărilor prinse în capcane, ca o lovitură, ca durerea timpanelor ce vibrează.

O întrebare. Aştia nu vorbesc, doar cîntă.

Corzile. Note şuierînd prin aer, împletite cu basul trombelor de nisip, strigătele hoitarilor adunaţi lîngă cadavrele parazitaţilor, sirenele ce se întrec în salturi, şuieratul surfurilor cîrmite pe direcţia vîntului. O melodie încolăcită ca alambicurile din oaza Risa, locul de unde ne luăm combustibilul. Una din rafinăriile ocupate de jocări.

GA-ul geme din nou, acompaniază cu o octavă mai jos armoniile săltăreţului. N-am treabă cu el, cu nici unul din neamul lui, cu tatuaţi, cu mesianici. Să se descurce singuri. Tipul încă se mai tîrăşte. Asfaltul organic s-a înmuiat din cauza ploii, mîinile i se afundă în el.

Pe rîu, surfistul se agită. Ca în fiecare zi. Mă apropii de marginea şoselei, dar nu prea mult. Cei care au trecut dincolo s-au scufundat în nisip, iar motocicletele, ca un balast, i-au ajutat să se ducă mai repede la fund.

– Chattal, şopteşte tatuatul.

– Gura, îi zic. Cine se încurcă cu unii de teapa lui au probleme, ceilalţi GA îl ocolesc. Şi eu n-am nevoie de aşa ceva, primul meci e chiar în oaza lor.

– De ce nu-ţi mişti surful încoace? îi strig săritorului.

Vine spre mal, manevrează folosindu-şi trupul drept cîrmă, se uită spre parazitat şi cîntă. Se agaţă de bornele de la marginea drumului, altfel valurile l-ar duce în larg. Capul îi saltă dincolo de gard, din ce în ce mai sus. Sare. Trece peste mine, urmat de o ploaie de nisip, pudră albastră de siliciu repede înghiţită de asfalt. Aterizează în mijlocul şoselei şi se împotmoleşte în mîzga de pe jos.

Îl apuc de umeri. Mîrîie, se descurcă şi singur. Treaba lui, eu am nevoie doar de un arbitru pentru joc, asta-i regula. O ia spre tatuat. Are picioare scurte ca nişte lopeţi, dar se poate deplasa. Un capăt al surfului i se tîrăşte pe jos. N-are nici un însemn, nici un desen, doar o jachetă scurtă, placa organică şi culoarea cafenie a pielii. Un naturist.

GA-ul nu se mai mişcă, se uită la noi şi doar gîima din pîntecl se zbate. Perioada de gestaţie a micului parazit e aproape încheiată, deşi nu e încă vară. Încă unul grăbit. În fiecare an se întîmplă la fel, tatuaţii pleacă să adune informaţii pentru cercetările lor istorice, iar parazitarii, surplusul de greutate şi ploaia le pun capăt. Îl găsesc peste tot, eşuaţi pe autostradă, morţi de foame sau poate distruşi de grupurile de GA care vor să-i împiedice pe vampiri să se înmulţească.

Sirfistul îşi zdrăngăne corzile. Distonant. Nici lui nu-i plac tatuaţii cu boala lor numită melancolie. Chattal întoarce capul. De faţă i s-au lipit fîşii subţiri de asfalt. E momentul să plec dacă nu vreau să mă împotmolesc, pentru că în fiecare primăvară şoseaua învie, îşi aruncă sporii spre rîu, în fiecare primăvară, drumurile se înmulţesc şi rîul Sin se îngustează. Surfistul cîntă, se apleacă peste parazitat, priveşte embrionul care se agită sub piele transparentă – o teastă estompată, ace subţiri înfipte în intestine absorbind compuşii organici, o suită de sunete şi lovituri interioare care îl scutură pe GA. E ca un gîndac răsturnat pe spate cu un pui de vampir ascuns sub carcasă.

Asfaltul curge spre rîu. Mă aplec, îl trag pe Chattal din capcana organică, ne clătinăm. Îl ridic şi moticicleta cu roţile desumflate. Îl ajut să-şi menţină echilibrul. Se îndepărtează cu cricul lăsat în timp ce melodia săritorului se încheie brusc şi ultimele note se răspîndesc în aer. Surfistul o ia spre rîu. Nu-l las să ajungă pînă la primul val de nisip. E scund, nu poate fi prea greu, îl apuc de placă. Nu reuşeşte să se smulgă, emite doar cîteva sunete, o gamă incompletă acoperită de huruitul motorului şi de plescăitul roţilor ce înoată în mixtura lipicioasă a autostradei.

Surfistului îi spun „Cel Fără Nume" măcar pentru că Te Rupe ne-a tot plictisit cu „Cel Aşteptat" – tipul care va veni să-l conducă afară din deşert. Pe el şi pe toţi GA-ii.

Stau lipit de o coloană în garajul subteran. Săritorul s-a retras într-un colţ în timp ce tatuatul Chattal se învîrte în jurul lui cuprins probabil de dureri. Micul vampir dă semne c-ar vrea să-şi vadă de drum. Cum a putut fi atît de timpit să se lase păcălit, să se trezească primăvara trecută cu o povară de douăsprezece luni! Maturul care l-a muşcat i-a transmis germenul care s-a divizat şi s-a divizat – de la început cît o tumoare, cît un parazit ordinar, subţire şi apoi din ce în ce mai mare, pînă s-a localizat.

E răcoare, e întuneric. Acele metalice ale parazitului luminează interiorul stomacului – o ultimă masă, peşte uscat şi garnitura – pastă mizerabilă de ierburi. Îl las în pace.

Tavanul garajului – un şir de elipse susţinute de stîlpi cu capiteluri împletite cu măşti, replicile unor GA-i dinainte de retragerea în deşert. Doar o singură pată de lumină şi, în mijlocul ei, echipa mea.Cîţiva îl apucă pe Chattal şi îl trag de lîngă surfist. „Ai făcut treabă bună cu săritorul, dar ce nevoie aveai să-l aduci şi pe tatuat?" mă întreabă antrenorul. Ridic din umeri. Parcă asta-i treaba mea. N-am făcut decît să-l ajut să se ridice şi apoi s-a ţinut după mine tot drumul. Mîrîie, dar nu-mi spune să-l trimit înapoi în deşert cum n-a zis nici anul trecut. Noi ? nu ne încurcăm cu regulile, de fapt ni se rupe de ele.

Surfistul începe să zdrăngăne acompaniind sunetul apei care se infiltrează prin crăpături, foşnetul nisipului care roade pereţii. Afară iar plouă.

„Fă-l naibii să tacă!", strigă Riama, tipa care are grijă de minge. „Parcă ne și vedem îngropați în deșert". E încă supărată pe mine, își scoate jacheta decolorată și o aruncă spre săltăreț. Îl dezechilibrează și-l face să se dea peste cap. Terminați", spune antrenorul. „Păstrați-vă pentru joc".

Grupul se sparge. O iau din loc cu Riama după mine. „Dacă îți închipui că o să am grijă de tatuat ca anul trecut, te înșeli destul de mult", îmi zice în fugă. Bine, bine. Mă descurc și singur.

Băieții se apucă să monteze ringul; mă duc să o mai verific o dată pe Minunată și dau de Chattal încercînd să desfacă șaua, parcă ar vrea să ascundă ceva dedesubt.

– Ce faci aici?

Începe să tremure ca bătută de vînt. Ochiul cu implantul clipește mai des ca celălalt, încearcă să-mi prindă privirea dar nu-i merge. Am auzit că ăștia ca și parazitarii te prostesc în față, te fixează cîteva clipe și apoi nu mai știi pe ce lume ești. Poate tipul a avut probleme cu hrana și acum își adună provizii și le ascunde pe unde poate. De dincolo se aud pocnetele motoarelor ambalate, așa că trebuie să mă grăbesc. În mîini ține ceva ca un pachet destul de mic. I-l smulg și-i pun în buzunar.

„Încă o fază de asta și te zbor afară. Să nu te mai apropii de motocicleta mea sau a altuia", îi spun ca să termine cu scotocitul. E ca o mlaștină vie și pe unde trece pare să lase o dîră lipicioasă de grăsime. Boala lui mai este și acedia, melancolia, Mere Ancolie.

O iau pe Minunata și merg spre ring, motorul bîzîie, dar totul se pierde în hărmălaia generală. E ultimul meci înainte de plecarea în turneu și grupul se agită mai mult ca de obicei.

În teren sînt toți cei doisprezece jucători împărțiți în două tabere, iar bucata de șosea transplantată în îngrăditurâ este deja umedă. Suprafața ei îmi amintește de Chattal – palidă puhavă și plină de băsici ca vreun tatuat eșuat în deșert.

Antrenorul îmi întinde crosa. „Ce-ar fi să lași balastul acasă!", îmi spune, ia pachetul GA-ului și-i face vînt pe o grămadă de piese,ultima recoltă din plimbările de dincolo de graniță. Asfaltul e moale, se lipește de roți. Cineva aruncă mingea, un gumid orb de adîncime aclimatizat de specialiștii din oaza Risa. Sirfistul ar trebui să dea semnalul, dar nu face decît să lovească ușor corzile. „Nu sta prea aproape de mine". Vrea să colaboreze cu noi, doar de aceea s-a și lăsat prins, dar pune ceva la cale. Antrenorul ia o chitară veche și încearcă să-l convingă – nu înțeleg ce-i spune, dar melodia seamănă cu ploaia care cade pe acoperișul garajului, cu vîntul gonind prin deșert, cu apa scurgîndu-se în ligheanele de pe podea, curgînd apoi pe jos tot picătură cu picătură. Ceva despre piese – arbori, cilindri, roți, ruginite într-un amalgam de nedesfăcut.

Surfistul se lasă convins și dă semnalul. Totul n-a fost decît parte din joc, probabil a mai trecut de multe ori prin situații de genul acesta, poate și el se ocupă cu strînsul informațiilor pentru vreun exod ca și GA-ii.

Ne repezim la minge. O iau spre mijlocul terenului și-mi pregătesc crosa. Gumidul țîșnește printre roți și nu pot să-l ajung. Frînez și mă răstorn. Asfaltul ăsta nenorocit e ca o rășină. Sar ca să nu mă prind în el. Redresez motocicleta. Între timp laon și Te Rupe se înghesuie într-un colț. Mota îi apucă de cozile jachetelor și-i face să se răstoarne. Gumidul zboară spre mine înghite aer și se umflă. Îl lovesc cu crosa și-l trimit direct în brațele surfistului. E primul punct marcat. Te Rupe c-o piatră cusută pe jachetă e cel care ține scorul. Acum pare să nu-i convină. Nu mai așteaptă al doilea semnal și plonjează după minge. E gata s-o prindă sub roți. „Ce faci?", strigă Riama de pe margine. Reidan încearcă să-i blocheze drumul, dar nu reușește. Motocicleta se împotmolește cu roțile prinse în mîzgă. Este aruncat peste ghidon pînă dincolo de îngrăditurâ și de ring. Am rămas doar unsprezece. Surfistul privește gumidul speriat

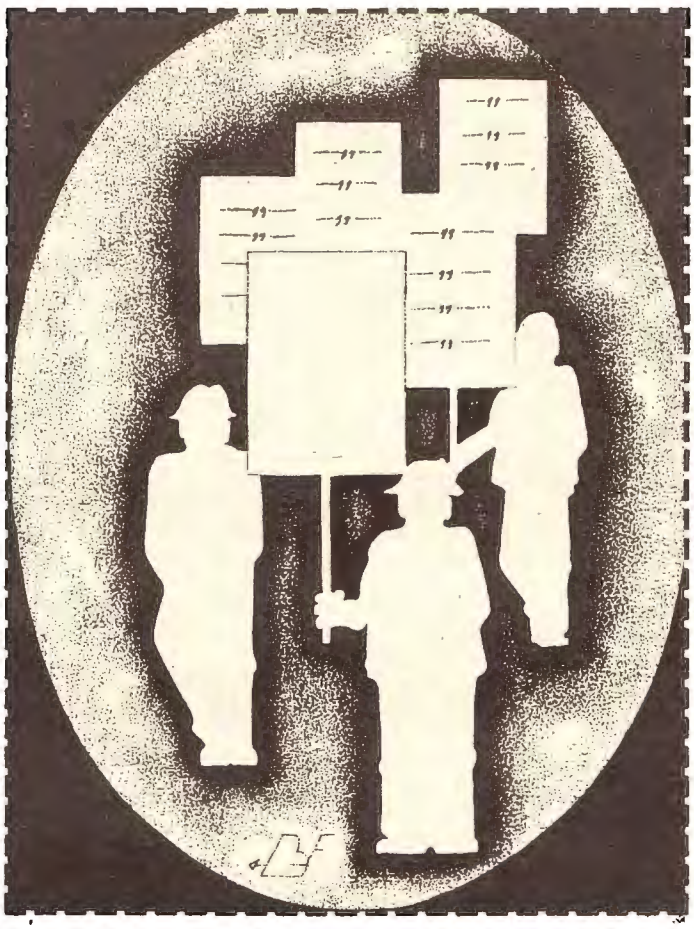

care i se prinde cu ghearele de coarde. Alte note distonante.

Grupa mea se agită, le fac semn să stea liniștiți. Reidan îl înjură pe Te Rupe, își flutură geaca cu blazon – un pește negru de adîncime. „Tatuat nenorocit!".

De fiecare dată se întîmplă la fel; Te Rupe nu reușește să se integreze în echipă. Mă duc la antrenor. Așa nu mai merge. „Faceți o pauză", îmi zice. Te Rupe pleacă primul; și el are implantată o genealogie artificială conținînd trăsăturile și memoria generațiilor de la retragere pînă azi. E încă supărat că am refuzat să-l urmăm afară din deșert, că n-am vrut să atacăm orașele. De ce am fi făcut-o? Jocării au renunțat de mult la GA, acum au competițiile din Carpernaum, Risa, Cadis-Barnea, nu mai sînt mesianici. Nu așteaptă nici un Mare tip care să le spună pe unde să calce și pe unde nu.

Ne uităm după GA „Ăsta nu-i prea bine", își dă cu părerea Iaon. „Poate nu i-a plăcut să vadă un alt parazitat".

Te Rupe a dispărut în camera în care l-am lăsat pe Chattal. Mi-amintesc de balast și de ce mi-a spus antrenorul. Mă duc să mă uit dacă pachetul mai este pe grămada unde a fost aruncat. Îl caut peste tot, răstorn piesele, mă murdăresc de rugină. de fapt ce putea fi în el? Doar vreo genealogie volantă, vreun echipament de monitorizare vechi de cînd lumea și trecut prin contrabandă.

– Grozav, îi spun lui Riama, dacă Te Rupe ne face să pierdem și la Risa, adio mutat mai spre centru unde șoselele sînt late și unde nisipul nu intră peste tot.

Prima oprire e Carpernaum, dar acolo va trebui să pierdem, doar e singura oază de la care ne aprovizionăm cu apă.

Dau de Chattal. Stă de voră cu Te Rupe, schimbă informații, profită de pauză, destul de liniștit de altfel. Fără Nume îi asistă cu mingea așezată pe surf. Pe jos este pachetul desfăcut. Doar cîteva bucăți de pește uscat – nici urmă de genealogie.

– Bila neagră se va calma, spune Te Rupe și înșiră o rețetă cu rădăcini de mandragoră și sevă de fumul pămîntului. Probabil o consolare de GA dar nu știu cu ce îl încălzește pe Chattal.

Acedia, nu se vindecă, Tatuații se usucă, pierd interesul pentru completarea Cărții Exodului, uneori mai apare și cîte un vampir... Cum s-a întîmplat cu chattalul de anul trecut, cel pe care l-am îngropat în deșert.

Garajul se clatină, apa din ligheane tremură în cercuri, prin spărturi se scurge nisipul, se adună pe jos în grămăjoare ca într-o clepsidră, cu fiecare secundă ne afundăm tot mai mult, deșertul erodează barajul șoselei plantată de jur-împrejur și din cînd în cînd, cîte un val lovește pereții. Așa se întîmplă la toate punctele terminus.

Te Rupe sare în picioare, nervos ca orice GA, se teme să nu dispară să nu-și piardă informațiile adunate.

– Mai rezistă pînă mîine, pînă plecăm spre Carpernaum.

Totul e plin de nisip, îl simt pe sub haine, îmi încleștează gura – saliva și siliciul, un liant tăios ca o bucată de deșert.

Surfistul amuțit lovește corzile și o dată cu notele granulele incolore sînt aruncate în aer.

«Fericit carele nu iaște cu lumea! Că dzice Domnul: „Eu v-am ales pre voi din lume."»

Inițial Carpernaum fusese oaza vampirilor – o îngrăditurâ ca un ring imens și în interior fîntînile și sondele care extrăgeau apa și peștii de adîncime. Fier și lanțuri ruginite și lemn putrezit, găurit ca mîncat de carii, de fapt distrus de nisip. Bîrnele păreau solide, dar cînd pășeam pe ele se fărîmițau și curgeau, se dizolvau, se amestecau cu deșertul.

Pe atunci nu făceam parte din nici o echipă și mă fîțîiam de colo colo din garaj în garaj. Nu mergeam la Carpernaum decît în anumite perioade ale anului cînd vampirii terminaseră de parazitat. N-o duceau prea grozav, dar reușeau totuși să mai fraierească pe cîte cineva și să se înmulțească. Nu stăteam decît o zi. În grupuri mari. Ne pîndeam unii pe alții. Nici nuștiai cînd se putea întîmpla ceva.

Parazitarii fuseseră primii alungați din

orașe și primii care mizaseră pe protezele perpetue. Ochii închiși în carapacele negre ale unor foste oglinzi, apoi acele fosforescente, conice ca ciocurile subțiri ale pasărilor de deșert, treceau din generație în generație. O găselniță genetică. Îi urmaseră surfiștii – piratii mărilor – și GA-ii.

A doua zi am plecat devreme, Riama cu gumidul într-un coș prins în spatele șeii, antrenorul cu chitara atîrnată pe umăr și surfistul pentru care Te Rupe montase un ataș la motocicleta lui. Pe Chattal l-am luat cu mine. Fiecare își cară crosa și piesele de schimb. Mergem încet.

La stațiile terminus, șoseaua e îngustă și periculoasă. Fără Nume a amuțit după o noapte în care a cîntat încontinuu. Pe o singură strună a găsit sunete groase ca niște bubuituri, pocnituri, lovituri date în pereți. Garajul a rezistat totuși. De dimineață însă, nisipul cernut prin crăpături ne acoperise cu un strat alb. „Parcă am murit cu toții", a exclamat Iaon.

Pe drum sînt înșirate cam multe rămășite de paraziți. Te Rupe insistă să ne oprim să culeagă genealogiile – păcat de informații – dar ne grăbim. Păsările hoitar, îndopate pînă acum cu surfiști se adună în jurul cadavrelor. Aerul nu e încă încins dar miroase mai rău decît într-un garaj părăsit. În depărtare deșertul tremură încă albastru și cîțiva săritori plutesc pe crestele valurilor." Simpatici tipii ăștia, dar foarte izolați", spune cineva. „Fără Nume parcă pune iar ceva la cale", rîde Iaon privind spre Te Rupe.

Oaza apare la orizont – cîteva construcții în spatele autostrăzii și al paravanelor care opresc riul – deosebită de cum mi-o aminteam și mai sigură de cînd GA-ii i-au alungat pe parazitari.

Cerul e încă întunecat ca o pînză neagră găurită, prin care trece lumina unei viitoare ore de amiază. Din ataşul lui, Fără Nume îngînă o altă melodie – despre o curgere continuă, picături adunate unele peste altele, înghițite de nisip, filtrate de pămînt: apele de sub deșert.

La intrarea în oază, GA-i înarmați ne cercetează, îl privesc pe surfist, se uită strîmb la Chattal. Cum stă cufundat în ataș pare aproape normal. „N-aveți voie cu paraziți pe aici!", ne spune un paznic. „Ce să-i facem, nu-l putem lăsa afară!". Pînă la urmă reușim să intrăm; probabil din cauza concursului.

Înăuntru cîteva cisterne, cîteva sonde, platforme pentru depozitarea peștilor uscați – gumizi, trilizi și pentalizi, aclimatizați în lacurile din adîncuri de tipii din Risa foști GA-i, foști mesianici. Instalațiile sunt rudimentare, nu ca cele din oaza jocărilor – Risa – sticlă, metal și tot tacîmul. Marfă adusă de peste graniță.

GA-ii ne învinuiesc că suntem colaboraționiști, spun că ar trebui să pornim împotriva orașelor. Sunt reacționari dar totuși primesc piesele și motocicletele aduse de dincol. De fapt orășenii nu vor decît să fie lăsați în pace, să-și vadă în liniște de treburi, fără să fie pîndiți de parazitari, fără ca vapoarele să le fie atacate de surfiști.

Pe lîngă oază – riul deșert Sin – și în depărtare munții Hor și granița. De acolo aducem tot ce ne trebuie – vindem gumizii, peștii, primim mărunțișuri, șuruburi, cabluri și cîteva anvelope. Uneori pică și cîte o pușcă veche.

E încă răcoare. Antrenorul ne conduce la un garaj cu porți mari întărite în exterior de trei cruci, șase stinghii metalice intersectate. Lăsăm motocicletele sprijinite de stîlpi și ceilalți pleacă să trateze cu echipa locală. Primul meci va fi oricum un eșec. Chiar dacă arbitru va fi ales surfistul nostru. Încă nu ne putem permite să ne certăm cu GA-ii, cel puțin pînă nu ne hotărîm să ne mutăm la Risa sau la Cades-Barnea. „Eu nu m-aș mai întoarce la stația terminus", îi spun lui Te Rupe.

Rămîn singur cu surfistul și cu Chattal. „Ai grijă", îmi strigă Te Rupe înainte să dispară printre corturi și sonde.

Privesc afară.

În oază există trei lucruri – apa, Cartea Exodului și jocul. Deșertul – rîul de nisip curge pe un platou stîncos, își schimbă cursul înfuncție de anotimp, în funcție de ploi și plutește la rîndul lui pe un ocean interior. Apa roade stînca, nisipul la fel și odată deșertul se va prăbuși așa cum se prăbușesc garajele noastre, cum se astupă șoselele.

– Pe GA-i nu-i deranjează perspectiva unui cataclism, viața lor se reduce la adnotarea Cărții Exodului. Studierea istoriei celor patru categorii, îmi spune Chattal, îi ajută să calculeze data cînd va veni Cel Așteptat. Și tot așa din generație în generație.

Eu lustruiesc apărătorile Minunatei; am timp destul.

– Vreau pe poporul meu să plece ca să-mi slujească – așa ne va chema Domnul, prima oară nu-l vom asculta, dar a doua oară îl vom urma.

Îl las să vorbească, poate asta îl ajută să uite de vampirul care-l secătuiește celulă cu celulă, care-i face pielea plină de desene să pară o a doua haină, o jachetă cu blazon. E clar că n-o mai duce mult. În curînd o să-l găsesc pe undeva mîncat tot de parazitul care s-a dezvoltat dintr-o dată.

Acum vampirii sunt din ce în ce mai rari, căsăpiți și de jocări și mai ales de GA-i. „O să-l omor pe nenorocitul ăla mic. Numai să scoată capul", mi-a spus Te Rupe. „Asta o să fac".

Chattal clipește din ochiul cu implantul. Poate undeva prin oază grupul care l-a alungat își freacă mîinile că o să aibă în curînd la activ și experiența unui parazitat. Sau poate nu. Mai iau un pumn de nisip, cel mai bun curățător de metal care există, îi dă lustru, îndepărtează murdăria și germenii de asfalt care s-au prins de apărători. Chattal tace, privește fix înainte cu fața topită – o piele maronie de gumid uitat la soare.

– Surfistul mi-a vorbit, spune încet. Mi-a zis: „Carii nici foc, nici fier, nici toiag, nici altă ceva de pediapsă cinie în samă băgară și cu aciastă socoteală și cu această întregă nedejde că – carii în lăcrămi vor sămăna în veselie vor săcera". A vorbit ca atunci în garaj.

– Săritorii nu fac decît să-și rîdă de alții și să cînte.

Nu mă ascultă.

– Jocul. Nenorocitul ăsta de joc al vostru. La fel era și în orașe – atacuri, lupte între bande și pariuri. De aia nu v-au plăcut implanturile genealogice.

Ridic din umeri.

– Ce știi tu despre asta?!

Nu-l mai contrazic, nu are rost.

– M-ajuți să aranjez ringul?

Se ridică. Pare dezarticulat. Poate ar fi trebuit să-l las în pace, dar e tîrziu și ceilalți nu s-au întors încă. Închid porțile. Înăuntru se face din ce în ce mai cald și Fără Nume se agită în ataș, vrea să iasă, dar cine are timp de el! Cel puțin să nu mai cînte, tot ar fi ceva.

Înmoi o bucată de asfalt ca să o pot desface mai ușor. O amestec pînă devine lichidă și o arunc pe ring – șoseaua se reface, se întinde, își aruncă sporii, se întărește la căldură.

Surfistul se balansează și răstoarnă ataşul, își desface chingile și începe să se tîrască pe jos.

– Încotro?

Ușile garajului se deschis. S-au întors ceilalți; dar nu. E probabil un Ga învelit într-o haină lungă. Intră cu spatele. „Ce faci aici?". Iau crosa. Tipul se întoarce – ochii acoperiți de pleoape-carapace, ace atîrnate la încheieturile mîinilor. Sare și mă ascund după un stîlp. Fără Nume dărîmă cîteva motociclete ca să ajungă cît mai departe de ușă. „Ce tîmpit" gîndesc. „Pe ei nu-i parazitează." Dar nici pe noi.

Un foșnet în spatele meu. Ca un burduf rostogolit pe podea. Chattal se ascunde.

Vampirul mă ocolește. N-are treabă cu mine. Sigur că știu, dar nu pot să-l las să înainteze. Nu se vede nimic în interior, cineva a acoperit gaura din tavan. Vampirii se descurcă în întuneric.

Crosa e pregătită. Aud o vînzoleală într-un colț, ceva se prăbușește – sunet de metal lovit. „Iaște sub strălucire", o voce. Cea a surfistului dacă ar putea vorbi. Parazitarul. Îl găsesc acolo ar fi cazut pata de lumină strecurată prin lucarnă. Nu se apără, poate l-a prins pe Chattal sau poate nu crede că o să-l atac. Lovesc în plin.

Se face lumină. Surfistul a ajuns pînă la ușă și a deschis-o. Mă uit la vampir. E mort. Arată de parcă a fost parazitat la rîndul lui – craniul crăpat, piele străvezie și pleoapele carapace cu aspect metalic gata să se desprindă și să cadă pe podea. Subnutrit ca toți cei de teapa lui. Condamnați să rătăcească pe șosele, decimați de GA-i și alungați din oaze.

Îl tîrăsc pînă afară n-au decît să-l găsească ceilalți. Apar și paznicii, prea tîrziu, pentru că vampirii se retrag, îi aud cum tropăie pe acoperiș.

– V-am zis că parazitații aduc necazuri, spune unul din paznici.

– Acum ar trebui să nu se mai întoarcă.

GA-ii se cațără peste tot, intră peste tot, îndepărtează placa de pe lucarnă. Îi ajut să desprindă una din cele trei cruci prinse de fațadă și legăm cadavrul de ea. „O s-o plasăm afară, dincolo de paravane, ca să le taie cheful. Sînt disperați că nu se mai pot înmulți. Vor să recupereze fiecare germene ajuns la maturitate."

Mă întorc în garaj. Chattal a dispărut, probabil s-a ascuns pentru că parazitarii nu ar fi avut timp să-l ia cu el. Motocicletele sînt răsturnate, surfistul se clatină agățat de un stîlp. Nu mai are chef de cîntat, corzile cartilaginoase îi sînt netensionate, dezacordate, e cafeniu tot și nu pare în stare să scoată un sunet. Chiar dacă vorbește, ce importanță are!

Apare și Te Rupe – o umbră uriașă în cadrul luminat al porții. „Am cîștigat" spune. „Jucăm cu Fără Nume, săritorul lor e prea tînăr nu știe nici să dea un semnal ca lumea".

Îi spun despre vampir în timp ce ne apucăm să ridicăm motocicleta. Surfistul își aranjează corzile – sună neplăcut ca strigătele ascuțite ale păsărilor lovite în fugă cu crosele, ca pești de adîncime zbătîndu-se în plasele sondelor. Uscați de aer și de soare.

Ceva ricîie peretele garajului, îl fărîmițează. Se aude un hîrîit continuu, ca un cioc metalic lovit de piatră, un intrus încearcă să-și croiască drum afară. Îl găsim după motocicleta mea. Ce-a mai rămas din Chattal se tîrăște pe lîngă perete. E mort, dar vampirul e deja jumătate din el și-l face să se miște. Mîinile cu ace i-au străpuns pieptul, au ieșit prin buzunarele jachetei. Încă nu s-a desprins complet, apropierea de ceilalți maturi l-a făcut să se dezvolte dintr-o dată. Trupul își continuă mișcare oarbă. Corpul lui Chattal tresare, se întoarce spre noi, parcă ne privește cu un ochi, celălalt se strîmbă gol

– combinație roșu-negru de cheaguri și sînge. GA-ul a dispărut.

Te Rupe îl lovește cu crosa Preface mîinile mișcătoare într-un amalgam de metal și carne. Parazitul încearcă să se degaje de corpul care nu îi mai aparține. Se împleticește prin mijlocul garajului. Paznicii se întorc atrași de strigăte. Ale cui nu știu – nu ale mele, nu ale lui Te Rupe, poate ale surfistului.

Îl urmăresc peste tot, îl hăituiesc printre stîlpi. Mă uit la Chattal, a înțepenit rezemat de Minunată și din nou aud vocea aceea. A surfistului sau a lui Te Rupe. „Credința aduce dragoste, dragostea crede, toate nedejduiește, toate sufere".

Mă întorc spre ușă. „De ce nu-ți ții gura? Măcar acum." Micul vampir a murit, a fost aruncat afară și s-a zdrobit de șosea. Asfaltul absoarbe sîngele și boiboroșește ca un vîrtej de nisip.

Pe Chattal l-am dus în deșert pus într-un coș și învelit în pînză GA-ii ne-au urmărit de dincolo de panouri, cu pușile puse la vedere și gata să tragă dacă ne mișcam prea brusc. Pînă la urmă, noi eram vinovați de tot ce se întîmplase.

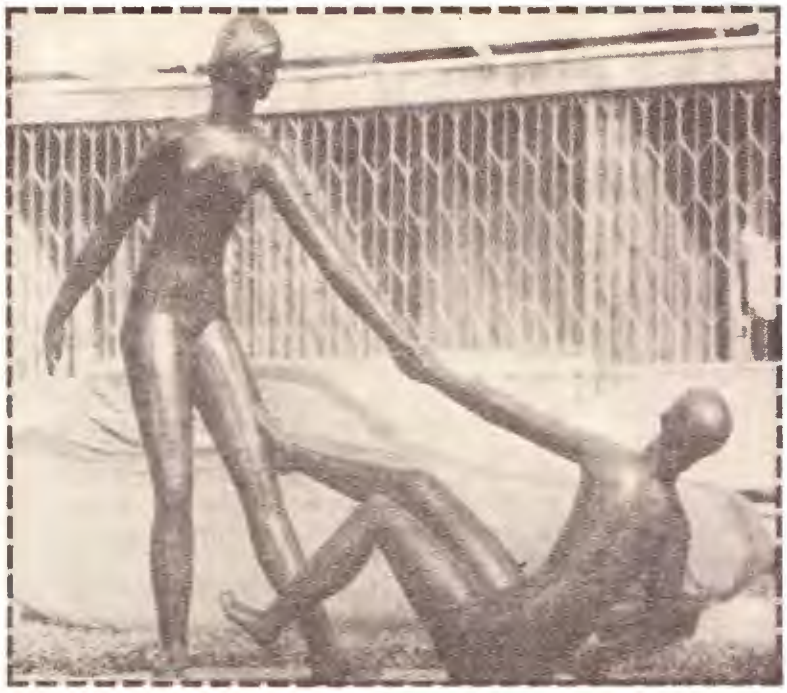

La întoarcere, lîngă crucea cu vampirul omorît de mine a mai apărut una, sora ei geamănă de care atîrnă micul parazit, legat cu cabluri izolate. Pe fațada garajului nu mai sînt decît două bucăți de metal intersectate.

– Astea pentru cine or fi? întreabă Iaon și nimeni nu-i răspunde.

Antrenorul pare furios, ne pune să închidem ușile.Tocmai la timp. Cîteva pietre se lovesc de pereți și cad pe jos cu un sunet de surfist ștergîndu-și corzile de praf. Iaon și Mota se urcă pe ring. Vor să se mai antreneze. Te Rupe dormitează cu capul în mîini. „O să plec", mormăie. „O să mă duc în orașe. Vii cu mine?".

- Las-o baltă, îi spun.

– Va fi cineva să ne ghideze. Dispariția vampirilor e primul semn.

– O mai pot duce mult.

– Și vocile-al doilea.

Un surfist vorbitor – mare lucru! Cîteva pietre zboară prin lucarnă și ricoșează pe caroseria motocicletelor. Asta e într-adevăr o problemă. Mai bine mergeam direct în oaza distilerie, am fi concurat cu cineva de talia noastră.

Dinspre ring se aud strigăte, mingea zboară pe lîngă noi, ca un proiectil lansat de un GA. Nimerește la fix în brațele arbitrului.

Fără Nume se mișcă prin garaj, surful i se lovește de stîlpi. Treaba lui. La un moment dat, din tavan începe să plouă, o cascadă ce se varsă peste noi, o rupere instantanee de nori. Surfistul stă și ne rînjește. După ce ne-a aruncat în cap toată provizia de apă.

– Eu iaște a fi, nu vă temeți, ne spune și-i întinde lui Te Rupe găleata goală și o bucată de asfalt.

– «Tu ești?» întreabă Te Rupe.

Îl apuc de braț.

– Tipul își rîde de tine. Ce dacă există surfiști vorbitori, ce știm de fapt despre ei? Că vin prin oaze după apă?

Te Rupe tremură, îmi amintește de Chattal. Pupila GA i s-a mărit, zeci de generații se agită în spatele ei. Îl las în pace. Fanteziile unui istoricist nu pot fi distruse așa ușor. Mă duc spre ring. Iaon și Mota încă se mai antrenează, motoarele urlă, iar gumidul alunecă pe bucata de șosea. Le spun:

– Auziți, surfistul nostru vorbește.

– Mare lucru, zice antrenorul. Ce ne doare pe noi?

Spre seară începe meciul. Te Rupe e cam zguduit, Fără Nume i-a mai povestit cîte ceva și de atunci încearcă să ne convingă să plecăm. Susține că surfistul o să ne conducă. „Tipii ăștia sunt niște excroci, nu i-aș lăsa să mă ducă nici pînă la ușă", spune Iaon.

Plecăm. Sărim peste conducte, ocolim corturile.Garajul e la celălalt capăt al oazei. Ne furișăm spre ring, unul cîte unul. O găsim pe Riama păzindu-ne motocicletele. Trebuie să ne mișcăm repede dacă nu vrem să ne alegem cu capul spart și aruncați dincolo de panouri.

Terenul e mai mare decît cel cu care ne-am obișnuit, dar nu-i nimic. Îl urcăm pe surfist pe platforma arbitrului și coborîm pe asfalt. Numai de nu s-ar mai ține de bancuri. Ceilalți ne așteaptă. Restul garajului e plin de tatuați, capete multicolore, scheme de motoare în doi și patru timp, ochi GA pulsînd albastru.

Șaua mea e cam înaltă, o ridic și descopăr un pachet. Cel în care Chattal dosise bucățile de pește. Înăuntru găsesc GA-ul dispărut – un glob mic și inutil. Poate l-a ascuns pentru că s-a temut c-o să se piardă.

Fără Nume lovește de trei ori placa surfului și emite o notă gravă ca eșapamentul înfundat al unei motociclete. Ne aruncăm după minge. GA-ii știu o mulțime de trucuri, dar nu le place jocul. Nu suportă îmbulzeala. Așa că îi înghesuim prin colțuri. Gumidul le fentează crosele. Sînt prea lenți și se lovesc între ei. O să pierdem, o să trebuiască să pierdem dacă vrem să ieșim întregi de aici, dar nu ne putem abține să nu-i pisăm puțin. „Aranjați-i bine. Avem și alte concursuri în oaza rafinărie, la Cades-Barnea", ne-a spus antrenorul înainte să urcăm pe ring.

Mingea pare lipită de surfist, poate pentru că a avut grijă de ea la baza terminus. Asfaltul e moale, dar mai puțin lipicios decît cel pe care l-am adus cu noi. Motocicletele noastre nu derapează. Se produce o învălmășeală – aripi lovite, apărători îndoite, un tatuat își pierde ghidonul, altul cu farurile sparte de o lovitură de crosă. Carburantul picură din motoare, intră în asfalt, șoseaua se umflă, apar spori negri care își împroașcă o parte din conținut pînă dincolo de ring. Plusăm mereu. Numai surfistul să nu se apuce de discursuri.

Pînă acum, GA-ii n-au marcat nici un punct. Fără Nume nu le-a primit mingile. Și asta nu-i bine. Nu-i bine de loc. Dar n-are importanță. Cu tot zgomotul motoarelor îi auzim pe mesianici cum urlă. Alte cîteva minute, în care Iaon și Mota îi aruncă din șei, le distrug implanturile. Fără Nume se întoarce cu spatele și cîntă despre distrugere și deșert. GA-ii urlă și mai tare.

Te Rupe se mișcă prea lent. Tot încearcă să se apropie de mine. „Chattal", îmi strigă. Îi fac semn să o lase baltă. Nu am timp să-i răspund. „A avut dreptate", trăncănește, și scapă o ocazie să marcheze. Gumidul se umflă la timp, dar Te Rupe ratează ca un începător, crosa i se abate în capul unui GA. „Terminați odată", strigă cineva.

Fără Nume se întoarce spre noi și se plasează pe marginea platformei cu mîinile întinse deasupra ringului.

– Ucide sufletele carele nu mor și învie pre cela carii nu trăiesc: luați-vă coroana vieții carea am giuruit-o celora ce mă iubesc.

Ne oprim. GA-ii au amuțit. Te Rupe se apropie de piciorul platformei, încerc să-l rețin, dar rămîn în mîini cu jacheta lui cu blazonul – piatra.

– «Tu ești acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?», îi strigă. «Arată-te la față».

În învălmășeala care urmează nu mai auzim răspunsul. E clar însă, surfistul ne-a stricat meciul. Mesianicii își lasă motocicletele și se reped la noi. Unul se ia de mine, spune ceva despre trădare. Gumidul plutește în derivă pe deasupra terenului. O caută pe Riama, pînă la urmă se agață de Iaon. E înghesuială. Ne facem loc cu crosele. GA-ii au puști, dar nu le pot folosi. La un moment dat, se aude o împușcătură și o parte din deșert se varsă peste noi. Sînt numai niște proiectile pline de nisip. Ne repezim spre porți și de aici afară din îngrăditură, dincolo de paravane, dincolo de cele două cruci, spre autostradă.

Te Rupe s-a pierdut prin oază. Gonim încărcați cu canistrele cu apă și cu pachetele de pește uscat pe care am reușit să punem mîna. Totul făcut în mare grabă, ca să avem de o gustare. Drumul e lung. Tatuații ne urmăresc, trag cu pușile lor gata să se fărîmițeze și urlă ceva despre un fals profet. „Cine-i tipul?" mă întreabă Iaon. Ridic din umeri. Nu știu despre ce e vorba, dar probabil e una din scrîntelile lor legate de exod.

E noapte, e răcoare. Luna se rostogolește la marginea șoselei. Sus pe dune nisipul curge alb-albastru spre Cades-Barnea, valurile se ridică spre oază, iar cerul e tot ca o pînză găurită ce filtrează lumina. În depărtare săritorul Fără Nume ne face semne și dispare după o stîncă. „Nu stați prea aproape de mine", ne cîntă. O siluetă ștearsă, în plină viteză care fuge cu cea de a treia cruce urcată pe umăr și sprijinită de surf.

JOHN BRUNNER

S-a născut pe 24 septembrie 1934, la Oxfordshire în Anglia. Şi-a făcut studiile la colegiul Cheltham, unde s-a specializat în limbi moderne.

Primele povestiri i-au apărut în 1953, iar primul roman în 1958 .

A dus o campanie pacifistă puternică compunînd versurile cîntecului ***Trăsnetul bombelor H.***

A organizat în1959 o expoziţie consacrată efectelor bombelor nucleare sub numele ***Nicăieri nu te poţi ascunde****, pe care a prezentat-o în Suedia, Danemarca, Elveţia, Franţa, Belgia, Olanda.*

A realizat scenariul filmului ***Terronauts****, după un roman de Murray Leinster.*

A tradus proză şi poezie, fiind declarat de două ori - ***Poet in Person.***

Palmares - BRITISH FANTASY AWARD, BRITISH SF AWARD,BRONZE SF AWARD ***(de două ori),*** *BRONZE PORGIE AWARD* ***al revistei*** *WEST COAST REVIEW OF BOOKS, PREMIUL APOLLO, GRAND PRIX DU FESTIVAL DE L'INSOLITE* ***(Franţa),*** *COMETA D'ARGENTO (de două ori) şi PREMIO ITALIA (în Italia), THE EUROPEAN SF CONVENTION SPECIAL AWARD, CLARK ASHTON SMITH AWARD* ***pentru poezie fantastică ,*** *GIGAMESH* ***(Spania)*** ***şi a fost ales de două ori cavaler al lui*** *MARK TWAIN.*

A fost oaspete de onoare la şaisprezece convenţii naţionale şi internaţionale.

A fost preşedinte al BRITISH SCIENCE FICTION ASSOCIATION şi vicepreşedinte al SCIENCE FICTION FOUNDATION AT THE NORTH-EAST LONDON POLYTECHNIC.

Din 1980 pînă 1984 a fost preşedintele convenţiei europene de sf.

Lucrări semnate de John Brunner:

AGE OF MIRACLES 1973,BEDLAM PLANET 1968, THE BOOK OF JOHN BRUNNER 1976, THE BRINK 1959, CATCH A FALLING STAR 1968, THE CRUCIABILE OF TIME 1983, THE CRUTCH OF MEMORY 1964, THE DEVIL'S WORK 1970, DOUBLE, DOUBLE 1969, THE DRAMATURGES OF YAN 1971, THE DREAMING EARTH 1963, FOREIGN CONSTELLATIONS 1979, FROM THIS DAY FORWARD 1972, GOOD MEN DO NOTHING 1970, THE GAUDY SHADOWS 1970, THE GREAT STEAMBOAT RACE 1983, HONKY IN THE WOODPILE 1971, A HASTILY THROWN-TOGETHER BIT OF ZORK 1974, THE INFINITIVE OF GO 1980, INTERSTELLAR EMPIRE 1976, THE JAGGED ORBIT 1969, LIFE IN AN EXPLOSIVE FORMING PRESS 1970, LISTEN! THE STARS! 1963, THE LONG RESULT 1965, MANSHAPE 1982, NO FUTURE IN IT 1965, NOW THEN 1965, OUT OF MY MIND 1967, A PLANET OF YOUR OWN 1966, PLAYERS AT THE GANE OF PEOPLE 1980, THE PRODUCTION OF TIME 1967, QUICKSAND 1967, THE SHEEP LOOK UP 1972, THE SHOCKWAVE RIDER 1975, STAND ON ZANZIBAR, THE STARDROPPERS 1972, THE STONE THAT NEVER CAME DOWN 1973, TIMESCOOP 1969, TIME JUMP 1973, TIMES WITHOUT NUMBER 1962,TOTAL ECLIPSE1969 , THE TRAVELLER IN BLACK 1971, WEB OF EVERYWHERE 1974, THE WHOLEMAN 1964, TELEPATHIST 1965, THE WRONG END OF TIME 1971

(Nn. AB – Adrian Bănuţă, JB – John Brunner)

(Discuţia s-a înjghebat în jurul unor sticle cu bere pe la ora 22 şi s-a prelungit pînă la 4 a doua zi ; din păcate reportofoanele au pornit un pic prea tîrziu. La discuţie au luat parte şi Mihai Samoilă, Sebastian Corn şi Călin Giurgiu)

JB - despre originea expresiei de cocktail: Pentru această expresie există o mulţime de explicaţii prosteşti, cum ar fi aceea că denumirea ar proveni de la *„coada cocoşului"* (tail = coadă, cock = cocoş), în ideea că de fiecare dată cînd barmanul prepara o băutură, introducea înăuntru o pană de cocoş.

Cocktail-lul a fost inventat în Louisiana, în sudul Statelor Unite, în perioada cînd locuitorii de acolo vorbeau în egală măsură franceză şi engleză. Deci mergeţi în New Orleans şi acolo întrebaţi un barman negru, unul care să provină dintr-o familie de barmani. Întrebaţi-l care era modalitatea de măsurare a băuturilor înainte de a se inventa măsurile gradate folosite astăzi. Acesta îţi va răspunde că se folosea o măsură (o cupă) formată dintr-o coajă de ou, o jumătate de ou, deci. Francezii numeau asta *coque tailler* (coajă de ou tăiată).

CG - Povestiţi-ne o întîmplare din viaţa dumneavoastră.

JB - Sînt o raritate! Am grupa AB Rh+. Ţin minte că, odată, aşteptam într-un spital să donez sînge. Atunci a intrat o soră care a întrebat E vreun donator AB pozitiv? Am răspuns eu. Mi-a zis - E o urgenţă. Cineva are nevoie de sîngele dumneavoastră - e pe masa de operaţie. M-am grăbit, mi-am dat porţia mea de sînge şi auzind cum se ciocnesc sticlele cu sînge, m-am gîndit "Am salvat viaţa cuiva. Asta m-a făcut să mă simt bine."

AB – Cînd aţi scris prima povestire SF?

JB: – Cînd aveam 9 ani. Şi încă nu am terminat-o.

MS – Jurnalul SF, singurul săptămînal de Science Fiction din lume, din cîte ştim noi. Este adevărat?

JB: – Da, pentru moment. A mai fost unul în Boston, dar nu a rezistat prea mult.

AB: – Dacă doriţi să spuneţi cîteva cuvinte special pentru cititorii Jurnalului SF.

JB: – Iată ceva dificil. Nu ştiu ce să spun. Aş putea să vă spun ceea ce am spus unui tînăr din Helsinki, cînd am vizitat Finlanda, dar aceasta nu v-ar ajuta foarte mult, căci nu sîntem în Finlanda.

AB: – Ceva special pentru copertă.

JB: – Cumpăraţi cărţile mele! *(Buy my books!)* Chiar dacă sună puţin cam comercial.

AB: – Dar pentru interior?

JB: – În România, oamenii cunosc foarte puţin despre munca mea. M-aş putea referi la foarte multe chestii legate de ceea ce am scris, dar ele nu ar însemna nimic în această ţară, aşa cum ar însemna de exemplu în Franţa sau Germania, unde au fost traduse majoritatea lucrărilor mele.Am un mesaj preferat pe care îl spun tuturor :

„Amintiţi-vă că sîntem echipajul Navei Spaţiale numite Pămînt. Nu pierdeţi din vedere Sistemele de Menţinere a Vieţii."

(Remember we are the crew of Space-Ship Earth. Take care of the Live Suport Systems).

Şi repet aceasta deoarece cred că aşa este şi este ceva foarte important.

AB - Care dintre romane vă este cel mai drag?

JB - Evident, STAND ON ZANZIBAR. Este pe rol la editura Nemira. M-au anunţat azi dimineaţă, dar nu mi s-a putut spune exact data apariţiei, ceea ce este foarte frumos din partea lor fiindcă e dificil de tradus. Românii sînt avantajaţi de faptul că există deja traducerile în franceză şi italiană şi se pot ghida după ele. Deoarece, pentru traducerea în franceză, am avut posibilitatea de a discuta o după-amiază întreagă cu traducătorul şi să-i explic cîteva particularităţi. Iar în ceea ce priveşte traducerea în italiană, am avut norocul de a fi realizată de către unul dintre cei mai buni. Cel care, printre altele, l-a tradus pe James Joyce în italiană. Un foarte bun traducător. Sper că şi cel care realizează traducerea în românește este la fel de bun.

MS - Ştiţi numele traducătorului ?

JB - Nu, dar aş vrea să-l întîlnesc.

SC - Ce povestiri aţi dori să apară în JSF?

JB - Sînt multe povestiri de care sînt mîndru.

Poate cele mai apreciate - **THE TOTALY WRETEH** şi **THE LOST LONELY MAN** ar fi recomandat să apară.

MS - În cartea Răbdarea timpului ***personajul dumneavoastră Tănăsescu - romînul ...***

JB - Vrei să mă întrebi de ce un român ?

MS - Nu, vroiam să vă întreb dacă aţi avut vreun model ?

JB - Da. Era un boss foarte nervos pe care l-am avut. Era un tip muncitor, dar îi sărea repede ţandăra.

AB - Utopie, distopie sau cyberpunk?

JB: – Nu se inventase termenul de cyberpunk cînd am scris asta, dar cyberpunkul are strămoşi cu mult înainte de inventarea numelui.Vreţi să vă spun o poveste?

Toţi - Daaaa!

JB - Acum cîţiva ani, am fost invitat la Colegiul Imperial din Londra. Ţineau o Convenţie SF de o zi şi m-au rugat să fiu oaspetele lor. Le-am spus *„ Da, desigur, nu m-ar deranja o călătorie la Londra, dar despre ce vreţi să vă vorbesc?"* Secretarul lor mi-a spus: *„Despre cyberpunk."*. Şi i-am spus: *„Foarte bine"*. Tocmai am primit antologia **Mirrorshades**, care era tribuna cyberpunkului.Era editată de Bruce Sterling şi conţinea W. Gibson ***THE GERNSBACK CONTINUUM***, care pare a fi prima povestire cyberpunk şi alţii. Tot amînasem citirea ei, vreme de 2-3 săptămîni de cînd o primisem, şi acum aveam un motiv s-o citesc. Erau şi cîteva povestiri foarte bune acolo. Dar ceea ce m-a uimit a fost faptul că puteam găsi un *strămoş* pentru fiecare povestire.Nu era nimic nou. Cea mai veche de care mi-am amintit era ***COMING ATRACTION*** , care a apărut în revista „Galaxy" în 1956, în America şi care avea toate ideile cyberpunkului, mai puţin dispozitivele de realitate virtuală. Şi am fost uimit să aflu, după doi-trei ani, că lumea spune despre mine că am scris proto-cyberpunk.N-am făcut aşa ceva! Eu scriam sf! Cineva a vrut să-mi lipească o etichetă de gît, ca să poată spune apoi că există o şcoală de cyberpunk. Nu există! Sînt aceiaşi oameni de dinainte. Toate elementele cyberpunk-ului au existat .

SC – Şi realitatea virtuală?

JB: – Prima povestire legată de realitatea virtuală şi de care îmi aduc aminte, este - *POSPORTTO JUPITER* , a lui Raymond Z. Galoon, apărută, cred, în **Wonder Stories** în 1949 în care era vorba despre o civilizaţie de pe Jupiter, care s-a retras atît de mult într-o irealitate electronică, încît deveniseră incapabili să se reproducă. Pur şi simplu stăteau în nişte coconi, privind nişte culori drăguţe.

SC - E uimitor!

JB - Nu uluitor, e chiar o minune!

(Aluzie la wonder - minune, amazing - uimitor Nn)

AB – La noi, în România, este o mare diferenţă între SF şi mainstream. Se întîmplă acelaşi lucru în Marea Britanie sau în SUA?

JB: – Numai recent s-a creat o diferenţă între scriitorii fantastici şi cei de mainstream. Un lucru important de ţinut minte este că în ultimul timp, chiar scriitori faimoşi de mainstream au folosit teme Science Fiction. George Orwell a scris un fel de science fiction uşor (soft). Aldous Huxley - Brave New World, Foster - The Machine Stokes, A.C. Doyle etc. Aş putea să vă vorbesc o noapte întreagă despre scriitori de mainstream care au scris Science Fiction şi care au Science Fiction de calitate. Dar se poate spune că şi în partea de lume în care se vorbeşte engleză, s-a creat totuşi o diferenţă între Science Fiction şi mainstream.

AB – Poate un scriitor trăi doar din Science Fiction?

JB – Unii reuşesc, alţii nu. Eu nu pot.

AB – Se simt scriitorii de Science Fiction într-un ghetou? Expulzaţi de către scriitorii de main stream?

JB – Formal. Nu au senzaţia că sînt pe-depsiţi. Ai putea spune că scriitorii de mainstream sînt din ce în ce mai mult interesaţi de introspecţia psihică. Cu aproape 22-23 de ani în urmă, cînd locuiam încă la Londra, eram scriitor de povestiri poliţiste şi aparţineam Asociaţiei Scriitorilor de Romane Poliţiste. Povestirile cu detectivi şi crime sînt mult mai respectate decît cele sf, chiar şi preoţii le citesc. Deoarece secretara asociaţiei dorea să organizeze un congres al scriitorilor de r.p. am invitat-o, pentru un schimb de idei, la unul din Congresele Science Fiction. La banchet am întrebat-o „ Ei, cum ţi s-a părut?" şi ea a spus „M-am distrat de minune, dar nu am avut ce lua de aici. Cu ideile voastre nu ne putem menţine cititorii ".

După ce am participat la primele convenţii de SF, am observat că manifestările de Science Fiction sînt organizate de fani, nu de scriitori.

AB – Există o diferenţă între John Brunner scriitorul şi John Brunner omul. Cum arată o zi din viaţa unuia şi o zi din viaţa celuilalt?

JB: – Eu m-am întîlnit cu dublura mea. Nu foarte multă lume poate să spună că s-a întîlnit cu dublura sa. Eu consider că este o experienţă foarte periculoasă.

Cu ani în urmă, un profesor de la Universitatea din Michigan din Statele Unite, se folosea de cărţile sf la cursul lui de sociologie. În timp a remarcat faptul că textele sf declanşează discuţii, pe cînd alte texte nu. Şi *„Stand on Zanzibar "*, i s-a părut foarte interesant şi a început să scrie o carte despre lucrările lui John Brunner. A lucrat la această carte timp de 5 luni, pînă cînd un prieten de-al meu din Statele Unite i-a spus:

Dacă vrei să scrii o carte despre John Brunner, de ce nu îl cauţi pe John Brunner?

INTERVIU IN EXCLUSIVITATE

Scria despre mine ca şi cum aş fi fost mort. Aşa este modul academic de exprimare. Dar este foarte neplăcut pentru cel care este prezentat. În final a venit să mă viziteze într-un week-end, a stat 10 zile şi a realizat această carte. Oamenii îmi spuneau:

John, ai doar 30 de ani şi deja a apărut o carte care prezintă toată munca ta..

Da, este foarte frumos, dar mă prezintă ca şi cum aş fi fost deja mort. Şi aşa am descoperit un alt John Brunner. Versiunea lui John Brunner realizată de aceşti scriitori academici, care au prezentat un John Brunner mult mai faimos decît mine şi absolut diferit. Şi astfel´m-am descoperit pe mine, John Brunner, scriitorul, în viziunea criticilor.

AB – Cînd scrieţi o carte porniţi de la o idee, sau începeţi să scrieţi şi ideea vă vine pe parcurs? Vă interesează mai întîi forma sau ideea?

JB – Ideea. Partea cea mai importantă o am în minte, restul este doar umplutură şi tastare.

AB – Cînd începeţi să scrieţi o carte aveţi deja în minte sfîrşitul?

JB – Sfîrşitul? Bineînţeles. Am totul în minte, şi abia pe urmă încep să scriu. Personajele au însă totală libertate de mişcare. Ştiu mai multe despre carte decît eu însumi. Eu doar le inventez, ele trăiesc acolo.

AB – Există o reţetă a succesului?

JB – Să te naşti Arthur Clarke.

AB – Scrieţi pentru succes sau pentru că vă place să scrieţi?

JB – Cînd eram la şcoală, eram deseori întrebaţi: *Ce vreţi să vă faceţi după ce terminaţi şcoala?* Eu răspundeam invariabil: Scriitor. Toată lumea a citit răspunsul meu ca pe o imposibilitate - urma să mor de foame înainte de a deveni scriitor. Aşa că, anul următor, cînd am fost întrebat, am răspuns redactor R-TV. Dar totuşi de la 9 ani, eu m-am hotărît să devin scriitor şi văd că am reuşit din moment ce nu mai trebuie să merg la servici de multă vreme. Şi asta nu mai este un secret .

AB – Aţi avut un model, cineva a cărui stil să îl urmaţi în modul de a scrie?

JB: – După ce am scris „Stand on Zanzibar" colegul meu american Thomas M. Dish, un scriitor foarte inteligent, după ce a citit primele capitole din

continuare din pagina 9

INTERVIU IN EXCLUSIVITATE

„Stand on Zanzibar", a spus: *Extraordinar, oare de ce n-a adaptat nimeni pînă acum stilul lui John Dos Passos la Science Fiction?* În cazul meu, mi-a plăcut remarca despre JDP şi cred că ar trebui să vă explic de ce. Se spune că perioada despre care ştim cel mai puţin este cea imediat după naştere. Tot ceea ce ştim vine de la alte persoane care ne povestesc. Eu am învăţat din cărţile lui mai mult decît din orice altă sursă. Este un scriitor foarte bun, în mod special datorită reacţiilor subiective. Cînd am început să creez lumea viitorului din „Stand on Zanzibar" JDP a fost modelul meu pentru prezentarea lumilor.

AB – Despre viaţa personală...

JB – Cu prima mea soţie am stat împreună 29 de ani. Nu sînt omul care să trăiesc singur şi nici nu-mi plăcea să fiu văduv, aşa că am început să îmi caut o parteneră. Este o greşeală pe care mulţi oameni o fac. Dacă sînt divorţaţi sau văduvi, îşi caută un partener asemănător cu cel precedent. Eu nu puteam să caut pe cineva care să semene cu fosta mea soţie. Nu era nimeni care ar fi putut să fie ca ea. Atunci am căutat pe cineva total diferit şi foarte interesant. Şi s-a întîmplat că un prieten de-al meu din Londra, de pe strada pe care locuisem înainte şi cu care am rămas prieten, ştiind că îmi caut o parteneră, mi-a povestit despre o chinezoaică. I-am scris şi m-am dus să mă întîlnesc cu ea. Ea dorea să plece din China. Avea o invitaţie de la nişte prieteni de-ai ei din Oslo. Şi cînd a ajuns în Oslo, a descoperit că de fapt ajunsese în Canada. Şi astfel a ajuns într-un oraş străin, fără măcar să cunoască limba. Dar, în aceeaşi clădire, trăia un tip care-l cunoştea pe prietenul meu din Londra. I-a telefonat, m-am dus acolo, am întîlnit-o şi i-am spus - *Vrei să te căsătoreşti cu mine şi să vii în Anglia?*

Tan Liyn - *(soţia lui JB)* -Îţi place să te dai în spectacol!

JB - Sigur! Un scriitor este un actor!

AB - Relaţia cu Tan Liyn a avut vreun impact asupra operei dumneavoastră ?

JB - *(aproape sărind de pe scaun)* - O, da! O, da! Acum scriu un sf care se petrece într-o Chină viitoare. Tan Liyn îmi furnizează termenii şi detaliile din culise. Mi-a apărut o povestire acum cîteva luni în IASFM - **Goods as Rice**, despre un complot al Uniunii Sovietice asupra Chinezilor, pentru a împiedica exodul masiv al chinezilor înfometaţi în estul URSS - ştiţi doar ce au făcut chinezii cu terenul lor fertil. Asta-i un avertisment. Pămîntul care hrănea milioane de oameni acum e pustiu. Chinezii sînt puşi în faţa unei posibile înfometări, poate cea mai îngrozitoare din toată istoria şi situaţia se înrăutăţeşte prin influenţa vestului.

Am întîlnit mulţi, mulţi oameni care spuneau - *economia chineză e la pămînt*, iar eu le răspundeam - *cine o să planteze orez anul acesta?* În 5-10 ani, chinezii nu vor mai fi în stare să-şi asigure hrana. Asta e o previziune sigură! Economia chineză se va prăbuşi fiindcă au luat pămîntul de la ţărani, iar cei din China vor muri de foame în 10 ani.

Nu investiţi în China!

MS - E prima oară cînd aud asta!

JB - Soţia mea e chinezoaică! E o nebunie! Cine o să planteze orez anul acesta? Frăţioare *(a se citi Sebastian Corn)*, tocmai am vîndut o povestire în SUA numită - **The Plot of The Ancestors** care este un sf chinezesc original. Ştiţi despre ştiinţa Fung-shai: ea se ocupă de orientarea corectă a clădirilor, modelul corect al străzilor etc. astfel încît să fie benefice oamenilor.

AB - Credeţi că există o forţă care ne guvernează, ca acest Fung-shai?

JB - Cred că, pe măsură ce ne hotărîm mai repede că totul depinde de noi şi nu de o forţă superioară imaginară, cu atît vom avea mai multe şanse de supravieţuire ca specie pe termen lung. Cred că ar fi trebuit de mult să ne convingem că acolo - SUS - nu e nimeni căruia să-i pese de noi.

Unul din proiectele la care am lucrat mulţi ani este o colaborare cu persoane care acum sînt moarte. Ca de exemplu cu O. Henry. Am scris o povestire - *The Dead Man*, era în stilul lui Borges: într-un loc din pampas, un om mort a călătorit înapoi în timp. Povestea o spune preotul. Femeia de care era îndrăgostit, a ieşit afară, i-a văzut cuţitul ieşindu-i din piept şi l-a întors către ea. Ea căzu moartă şi el învie. Şi mister, şi despre cum e să fii mort. Şi spuse că a fi mort înseamnă că te opui. Nu-ţi mai rămîne decît să gîndeşti şi trebuie să gîndeşti la tot ce s-a întîmplat mai rău, nu numai la greşeală pe care ai făcut-o în aprecierea mişcărilor adversarului care ţi-a înfipt cuţitul în inimă, ci la toate greşelile pe care le-ai făcut, toate suferinţele pe care le-ai cauzat, toate relele pe care le-ai făcut altora. Unii spuneau că a fost în ceruri şi că s-a întors ca un înger, pentru că devenise atît de blînd, atît de bun. Iar el a spus:„Bineînţeles, ce rost mai are să fii rău, atunci cînd vezi răutatea lui Dumnezeu?" Asta e o analiză finală, de o cruzime de nedescris, care permite creaţiei tale moartea inevitabilă.

E o poveste foarte răutăcioasă. Sînt foarte mîndru de această poveste. Cred că şi Borges ar fi fost mîndru.

AB - Domnule Brunner ce-aţi dori să mai transmiteţi cititorilor noştri?

JB - Voi veţi fi emisarii sf-ului de mîine! Mergeţi la prietenii voştri şi spuneţi: **Unificarea Europei** este inevitabilă. În 10 ani oricine va putea lua legătura cu oricine altcineva, de oriunde, prin computer. N-aş vrea să văd o migraţie modernă, să se amestece popoarele într-atît încît să se şteargă urmele istorice, specificul naţional.

ANDREI COJOCARU

PASĂREA

Au apărut pe cînd mă odihneam pe o banchiză în regiunea pe care ei o numesc Groenlanda. Mă retrăsesem acolo pentru că speram că nu voi fi detectat în acea regiune mai puţin populată. Se pare însă că mă înşelasem.

Primul semnal a fost dat de zgomotul elicopterelor ce se apropiau. Am încercat să mă ascund, dar corpul meu negru şi roşu se putea distinge foarte uşor pe albul murdar înconjurător. De altfel, nu mai aveam timp: mă văd cu o rafală de proiectile pe care le foloseau, de obicei, împotriva avioanelor. Mi-au găurit serios aripa dreaptă, dar încă mai puteam zbura.

Ceva nu părea în regulă. După cîteva clipe, mi-am dat seama despre ce este vorba: nu mai foloseau gloanţe explozive. Am examinat cu atenţie elicopterele ce mă asediau. Deşi de la distanţa aceea nu puteam fi sigur, nu am mai observat gurile aruncătoarelor de flăcări. Înţeleseseră!

Nu eram atît de rezistent la gloanţe pe cît credeau oamenii. Nu aveam nici o şansă să fug, erau mai rapizi decît mine. Să mă ascund în apa îngheţată, sub banchiză ar fi fost doar o altfel de moarte, mult mai neplăcută pentru mine, care trăiesc prin căldură. Aşa că am ales ultima soluţie, cea mai disperată, dar care avea toate şansele să aibă succes.

M-am ridicat în zbor şi m-am îndreptat direct spre ei. Nu-mi păsa de gloanţele care-mi sfîşiau corpul. În cîteva clipe am ajuns unul din elicoptere şi m-am năpustit spre el. Cu ghearele am sfîşiat cabina pilotului, în timp ce elicea rotindu-se îmi tăia corpul în bucăţele. Apoi, a urmat focul alb, purificator. Deşi uneori se spune despre mine că mi-ar place, adevărul este contrar. De ce oare nu pot să renasc decît din propria mea cenuşă?

Oamenii căutară multă vreme resturile păsării enorme, roşii şi negri, pe care o vînau de mulţi ani. Nu reuşiseră să găsească decît un fragment dintr-o materie ce nu era nici carne, nici metal, dar iradia căldură ca însuşi focul.

După plecarea lor, cenuşa elicopterului distrus se învălui în flăcări şi fum. Din centrul uraganului de foc s-a ridicat, nemuritoare, pasărea Phoenix.

Andrei COJOCARU

Bunica

Bunica se odihnește. E o odihnă binemeritată după atîția ani de muncă. Întreaga ei viață și-a dedicat-o copiilor, apoi nepoților. Așa era pe vremea ei și nici nu s-ar fi gândit la altceva. Trei copii și opt nepoți a crescut, și tuturor a încercat să le insufle aceleași idealuri care au dus epoca ei pe culmile civilizației. Cei trei copii și șapte dintre nepoți nu i-au adus bunicii nici cea mai mică mulțumire pentru tot ce a făcut pentru ei. De aceea, cînd am sosit eu, cel de-al optulea nepot, preferatul ei, atmosfera era destul de tensionată aici, în casa bunicii. Fusesem înștiințat că relațiile dintre bunica și descendenții ei erau mai mult decît încordate, și m-am grăbit încoace.

Bunica se odihnește pe un pat imens, dar de nuntă de la unul din numerosii ei unchi care mai cunoșteau pe vremea lor și alte miraje în afara atracției banilor. Este protejată de lumina soarelui de un baldachin de brocart ce coboară întunecos din tavanul înalt. Camera are cam trei metri și ceva înălțime, mare, așa cum se făceau toate lucrurile pe vremea tinereții bunicii. Baldachinul a fost brodat de cineva cu scene de dragoste campestră, atît de la modă pe vremea bunicii.

Bunica se odihnește. Are încă ochii deschiși și mă privește cu milă și înțelegere. Mîinile îi sînt încrucișate pe piept, acolo unde i-am bătut țărușul de lemn acum două ore. În paturi identice, cei trei copii și cei șapte nepoți se odihnesc în poziții asemănătoare. Lumînări de ceară parfumată de pe vremea bunicii luminează ș i

---

Daniel ENACHE

DINCOLO de ÎNTUNERIC

23, 22, 21...

Stai trîntit pe spate și asculți tic-tacul monoton al neuroconsolei.

Cine ești tu, Will? bip

Ce ești? bip

CINE DRACU EȘTI TU, WILL LOS? bip bip

Dar ea? EA, cine e? bip

Mă auzi Will? bip bip

Sînt aici lîngă tine. bip

Sînt aici în tine, Will. bip bip

Sîntem toți aici. bip

Vrei să-ți cînt ceva vesel, Will? bip

Știi cine ești? bip bip

Stai întins pe spate și asculți lălăiala neuroconsolei. Dar ea? EA...

Cum ai putea să uiți ziua aceea? A rămas totuși cea mai importantă zi din întreaga ta viață.

„Te caută cineva. E în birou" îți șoptise Șobolanul. Știai ce vrea să spună zîmbetul lui abia reținut.

Cînd ai intrat în birou, ea era lîngă fereastră, admirînd cupola cenușie a orașului. S-a întors și ai avut pentru o clipă strania senzație că ai greșit biroul. Nu era scorpia de 90 de ani la care te așteptai. Abia dacă avea 20, elegantă, frumoasă, cu un farmec aparte ce izvora poate din ochii catifelați. Fata asta frumoasă nu trebuia să fie în biroul tău.

Ai simțit asta, nu Will?

Ți-a spus ce ai de făcut și a scos o cartelă de credit. „Va fi confirmată după ce termini", a continuat. A pus cartela pe marginea biroului și s-a îndreptat spre ușă. A ezitat o clipă, a întors capul și ți-a zîmbit.

Ce-ai simțit atunci, Will? Credeai că n-o să o mai vezi niciodată.

De dincolo de ușă Șobolanul ți-a rînjit amical.

„Mișto tipa, nu crezi Los?" S-a întors la măsăraia de fire împrăștiate pe masă. Ai dat din cap și te-ai întors în birou. Îți era silă. De tine și de Șobolan, de munca ta, de locul ăsta prăpădit, spînzurat sub Cupolă, de oamenii pe care îi întîlneai în fiecare zi, de tot ce citeai în ochii lor. Îți era silă de viața asta care-ți spunea că totul e o chestie de supraviețuire, că într-o zi vei ieși la suprafață, că într-o zi vei vedea soarele, adevăratul SOARE, nu amărîtul ăsta de bec chior ce atîrnă sub Cupolă, silă de barmanul gras de la JA'x, silă de poveștile lui cretine despre Marea Judecată.

Ți-ai îndeplinit misiunea. Rece, calculat. Ești un profesionist, Will. Tu nu pui întrebări. Ți se plătește și tu execuți. Apoi te îngropi într-o bombă infectă și bei pînă a doua zi.

De ce nu te îmbeți niciodată, Will? De ce preferi să privești paharul plin cu băutura-fără-nume? Ei există încă acolo, Will. Există în tine. Îi vezi uneori. Copii, bătrîni, femei, înalți, slabi, jegoși sau parfumați, sînt toți acolo, Will. Și te așteaptă. Așteaptă ora de dincolo de întuneric.

De ce ți-e frică de noapte, Will?

Îl auzi pe grăsanul de dincolo de tejghea vorbind despre iarbă, despre mare și cer, despre păsări.

Știi ce e aceea o pasăre, Will?

Dar ei, ei vagabonzii împuțiți care ascultă cu gurile căscate poveștile grăsanului, ei știu ce e aceea o pasăre?

Te vezi urînd de fericire „FRAȚILOR!" și citești în ochii lor disprețul. Ei nu sînt frații tăi, Will. Ei te cunosc și știu că tu nu faci cadouri. Nu ai destui bani ca să te angajeze.

Te prăbușești pe podea și dormi chircit pînă a doua zi. Barmanul cu ochi de pește mort te cunoaște și el, și te lasă să dormi în barul pierdut în întuneric.

Ți-l amintești, Will?

Dimineața, cînd farul chior clipea din nou sub Cupolă, te ridica cu grijă și te bătea părintește pe umăr..

„Los, începe o nouă zi, băiatule". Ți-o spunea încet, privindu-te în ochi. Și îți era rușine de tine. Nu te lăsa să-i plătești niciodată. „Fac cinste, băiatule. Pentru că a mai trecut o zi" îți spunea. Acum e și el acolo. Așteaptă alături de ceilalți.

Crezi că te urăște, Will?

Dar pe ea, pe EA Will, ce crezi, o vei mai întîlni?

Îți amintești că nu era deloc dură, așa cum părea? Ai întîlnit-o întîmplător, cînd aproape o uitaseși. Atunci ai înțeles că existase tot timpul în inima ta. O iubeai.

Tu ai inimă, Will?

Și plimbarea pe străzile pustii, mînă în mînă. Și ea te iubește, Will. Și ea a sperat că te va reîntîlni. E frumoasă, Will, mai frumoasă decît în acea zi în biroul tău.

Știi numele ei, Will?

Nu. Nu l-ai știut niciodată. N-a vrut să ți-l spună și tu n-ai vrut să-l știi. Vă întîlneați întîmplător. Din ce în ce mai întîmplător, din ce în ce mai des. O iubești.

Ce înseamnă să iubești, Will?

Te pierzi în ochii ei și renaști dincolo de lumină. Ți-o amintești, Will? În rochie albă, cu un trandafir roșu în mînă.

Ce e acela un trandafir, Will?

N-ai văzut niciodată unul adevărat. Dar ea avea unul. L-ai ținut între palmele strînse și ți-ai amintit de barmanul cel gras de la JA'x și de poveștile lui. Dar floarea a murit, Will. Nici ea nu văzuse cerul.

Ce e moartea, Will?

Simți petalele ca niște lacrimi roșii, căzînd pe betonul fierbinte. Șobolanul a murit într-o zi. Ai rămas singur, Will. Îți lipsește zîmbetul lui mucalit și zgomotul familiar din biroul de alături. Lucrezi în tăcere acum. Și viața ta se împarte între misiunile zilnice și EA. Îți spui mereu că o să renunți la birou, că o să te retragi undeva dincolo de Cupolă, într-un nivel părăsit, doar tu și ea, așteptînd sfîrșitul iernii. Și chiar ai renunțat într-o zi.

Mai ții minte ultima misiune, Will?

N-a fost mare lucru. Cel care te angajase nu se uitase la bani. Și după ce ai terminat te-ai dus la JA'x și te-ai îmbătat ca un porc. Barmanul cel nou te-a scos afară și ai dormit pe betonul mirosind a hoit. Îți era silă de tine, Will. De tine și de lumea ta împuțită. Ai rătăcit îndelung pe străzi, pînă spre dimineață. Ai trecut pe la birou și ai luat aparatele micuțe din dulapul de fier. Ai pus unul pe biroul Șobolanului, ai stins lumina și ai plecat.

La generatorul Cupolei tehnicienii te cunoșteau. Ai schimbat cîteva vorbe cu ei și le-ai lăsat și lor un cronometru. Ai plecat urîndu-le o zi bună.

Te-ai încuiat în casă și te-ai trîntit în pat.

De ce atunci cînd îți amintesc de ultima misiune tresari, Will?

Vezi silueta aplecată peste terminal? E ținta ta, Will. Simți reculul trasorului sonic și vezi proiectilele minuscule lovind mantia de catifea în cercul auriu. De două ori.

De ce te tragi înapoi, Will?

Silueta s-a prăbușit. Misiunea ta se termină aici. Nu-i privi fața, Will. Oricum nu mai contează.

De ce îi iei medalionul din pumn? N-ai făcut asta niciodată, Will.

Plîngi?

De ce plîngi, Will?

„Cu dragoste, celei..."

De ce plîngi, Will?

Ținta ta a fost distrusă. Poți lua banii, Will...

Ai ieșit în aerul umed de afară și ai vomitat icnind, lîngă zidul cenușiu. Acum stai trîntit pe spate, cu ochii în tavan. Ai fixat un cronometru chiar deasupra ta, pe tavanul pătat. Undeva pe masă, o microholograma pîlpîie ușor desincronizată. Cine dracu ești tu, Will Los? Și ce s-a întîmplat de fapt atunci?

Asculți nemișcat turuitul neuroconsolei. Da, poate că totuși o vei întîlni.

7, 6, 5, 4...

Vrei să-ți cînt ceva vesel, Will?

Frank M. Robinson

O viață în ziua de...

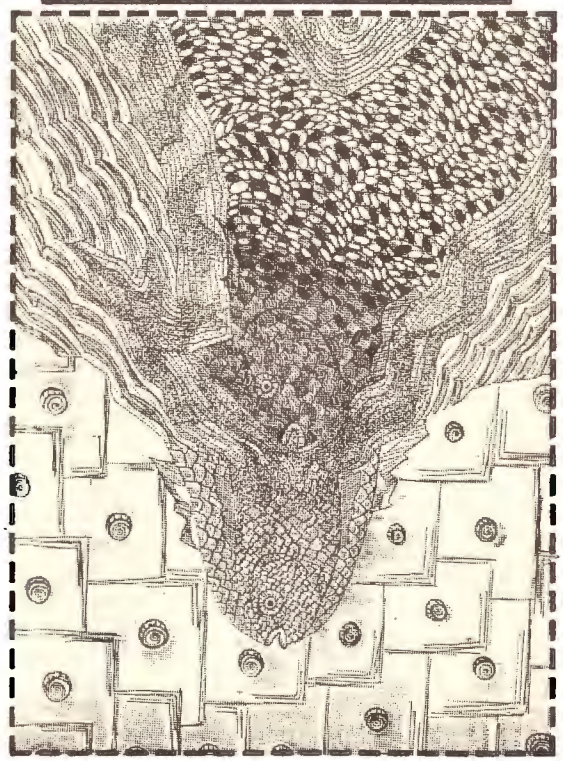

Grafică - Oana Manasii

Are să fie o petrecere tare, gîndi Jeff cercetîndu-se în oglinda de la baie, chiar dacă pregătirile fuseseră o durere în cur. Avea perciunii aranjați de un profesionist, dar trebuise să-și facă mustața și barba singur, barba îndreptîndu-și-o atît de atent încît era cît de buclată trebuia, iar mustața pigulindu-și-o fir cu fir ca să stea bine. Dar efectul merita – extraordinar, însă nu excesiv de extraordinar.

Zîmbi în oglindă, iar imaginea îi întoarse zîmbetul: părul lung, brunet căzîndu-i pe umeri, bretonul ondulîndu-i-se pe frunte pînă deasupra sprîncenelor, ochii albaștri strălucind, dinții mai albi decît orice, pielea bronzată, sănătoasă, netedă – spuneți ce vreți despre cei de la WASP, gagiilor, dar e greu să nu te uiți la ei. Zîmbi iarăși, zîmbetul îl prinse și încercă cîteva expresii: Privirea Sincerului, care poate muta munții, sau cel puțin o puicuță din camera de zi în dormitor; tinerească privire *Totul Este Posibil, Numai Să Crezi*, privirea *Ajută-mă!* pentru ticăloșii bătrîni și, în sfîrșit, cea a Indiferenței Iritate. Nu-i rău, nu-i rău deloc.

Încă un ultim zîmbet și își scuturâ capul amuzat. La dracu, e un ticălos arătos! Dumnezeu să binecuvînteze genetica sau dracu știe ce!

Se retrase din fața oglinzii, își netezi veștmîntul asemănător cu o togă, își drapă umărul sting și o prinse deasupra claviculei. Mișto, tare mișto! O luase de la băieții Hare Krishna, dar să mai treacă vreo lună și va fi a lui, *lucrul lui*. Își mai dădu cu puțină loțiune de lămîie pe față, izbucni într-o privire admirativă în fața oglinzii, apoi intră în sufragerie pentru verificarea finală.

Stereoul fusese programat cu un Glenn Miller timpuriu pentru început – muzică ambientală la fel de bună ca un rîs cristalin – apoi o veche înregistrare Beatles, niște rock country pe la miezul nopții, cînd toți erau matoli din cauza ierbii sau a vinului, și în sfîrșit niște benzi de clavecin cînd lumea voia să facă dragoste.

Pe măsuță, cartofi prăjiți, tărie, salam și brînză sub Vălul Sarazin (riscant, însă o distracție mișto – „E doar să ne amintească, gagiule" – iar el putea ieși basma curată din chestia asta). Noul număr din „Barb", un vechi exemplar din „Crawdaddy" și numărul special de marți din „Times". Cel cu fotografia aceea în care el strînge pancarda STUDENȚII PENTRU LIBERTATE chiar înainte ca porcii să intre în acțiune. Fotograful îl prinsese tocmai bine – nimeni nu se putea uita la poză fără să simtă ceva pentru el – dar subtitlul îi plăcea chiar și mai mult. „Tinerețe în suferință". Inocența tinerească, speranța zilei de mîine (toate adunate în el) sfărîmate de către statul fascist. Care era numele celui care fusese într-adevăr rănit? Tînărul urîțel, cu ochelari? Nu-și putea aminti, dar chiar nu conta.

Și apoi zbieră soneria de la ușă, iar el se îndreptă, își netezi cutele de pe togă și lăsa Zîmbetul să-i inunde fața precum lumina venită din soarele de dimineață.

Pe la vreo zece, petrecerea era în toi, stereoul urla, perechile se tăvăleau pe covoare și canapele, oamenii se strînseră în grupulețe, cîțiva se îngrămădiră în colțuri, dîndu-i drumul – doar Dumnezeu știe cine ce adusese, dar erau o mulțime de priviri sticloase ce pluteau prin jur. Din punct de vedere politic, era o petrecere echilibrată. Cîțiva activiști ai vechii gărzi, însă majoritata din eșalonul al doilea, toți cei care văzuseră „Times" și picau în fund cînd el le zîmbea. Cîțiva peste treizeci de ani, dar asta doar dădea contrast, ce dracu'.

Iar apoi o puicuță se lipi de el și lui îi trebuiră cîteva momente să-și aducă aminte de ea. Cît trecuse de cînd făcuse ultimul număr cu Sue? Isuse, o uitase ușor. Se întrebă cu cine venise; era absolut sigur că nu o invitase.

– E o petrecere mișto, Jeff, pe bune, șopti ea, iar el simți că trebuie să-i spună să meargă să se spele pe dinți.

Era o pauză scurtă a muzicii și zgomotele din fundal deveniseră mai puternice – cuburi de gheață clincănind în pahare, o gagicuță chihotind, cîțiva tineri tușind, neputînd să păstreze în plămîni fumul, conversația zgomotoasă a oamenilor care nu se adaptaseră la liniștea bruscă.

Fusese un moment delicat pe la începutul serii, cînd un specimen mai în vîrstă a ieșit la rampă cu o chitară veche; nu s-a putut face nimic pentru el decît să facă pereche cu un instrument cu doisprezece corzi pe care Jeff îl ținea ascuns în debara, apoi să interpreteze cîteva cîntece solo înainte să zîmbească și să spună: „Asta-l o petrecere, nu un recital" și să dea drumul iar la stereo. Mr. Guitar Man ieșise onorabil atunci, iar acum stătea la fereastră, pe o canapea spațioasă, rechiziționată de alții, și fixa melancolic întunericul.

–...A trecut atît de mult, zicea Sue, încercînd să-i atragă atenția.

El era doar pe jumătate atent la ea; tot ce voia era să scape, să bea și să flirteze cu blondina din camera de zi care fusese atît de copleșită de prezența lui mai devreme.

Acuzator:

– Nu mă asculți!

El îi dădu la o parte mîna de pe umărul lui și simți că ea devine rigidă. Lumina din bucătărie era slabă, însă el putu să observe venele estompate ce pulsau pe gîtul ei și fina rețea de linii ce începea să apară în jurul ochilor ei.

– Pardon, Sue, spuneai ceva?

Nasoală treabă, însă dacă n-o făcea el, ar fi făcut-o altul – trebuie să ai douăzeci și cinci de ani, să fi din piatră. Apoi se depărtă, murmurînd curtenitor „Scuză-mă, Sue, trebuie să-mi umplu paharul", iar ea dispăru în camera de zi să se întindă pe canapea lîngă Mr. Guitar Man. Poate că se meritau unul pe altul, gîndi el. Goticul american, adus la zi.

După asta își reumplu paharul de hîrtie din ulciorul cu vin roze, petrecerea începu din nou și era minunat, tare minunat.

– Phil, domnule Beall, am văzut fotografia dumitale din „Times", cea în care porcii vă clomăgeau.

Un boboc ai cărui obraji netezi străluceau transpirați din cauza vinului cald – Jeff îl văzuse învîrtindu-se prin jur cînd ocupaseră sala de lectură de la Poly Sci.

– Nu a durut – porcii sînt cu toții niște pederași, nu lovesc prea tare.

– Trebuie că a fost o adevărată călătorie interioară, spuse puștiul compătimitor, apoi se lăsă dus de curent în vreme ce Jeff se încruntă și se întrebă tulburat ce voise puștiul să spună și reflectă, însă doar pentru o clipă, la cît de grozav ar fi dacă ar avea iarăși șaptesprezece ani.

Apoi începu să soarbă din vin și lăsă conversația din cameră să-l acopere așa cum apa acoperă farfuriile dintr-o chiuvetă.

– ...produsele sintetice sînt de-a dreptul mizerabile...

– ...cei mandatați sînt pe cale să ucidă lumea a treia...

– ...bineînțeles, dar Dylan s-a descurcat, gagiule...

– ...hrană sufletească, ăsta-i un exemplu...

– Căca-m-aș pe establishment, spuse Jeff prietenos fără să-i adreseze nimănui această replică, apoi se furișă în bucătărie să mai aducă niște salam.

Blonda stătea într-un colț cu un tip strident de curat ce era tuns scurt și purta o jachetă Nehru și mătănii – sărmanul nătîng se împotmolise la faza de-a-pipăitelea. Mai era și tare ametit și gagicuța părea să aibă nevoie să fie salvată.

Luă două farfurii cu gustări din carne și spuse:

– Hei, puicuțo, ce-ai zice să-mi dai o mînă de ajutor?

Ea veni repede și îi oferi un zîmbet recunoscător. Avea vreo șaptesprezece ani, păr pînă la talie și ochi verzi – *cu siguranță* că le făcea pe celelalte gagici de la petrecere să arate ca niște cotoroanțe.

– Ascultă, gagiule, a venit cu mine, e a mea!

Privirea rezervată, nivelată, cu ochii îngustîndu-i-se un pic.

– Oi fi vreun reacționar, omule? Nu ai drept de proprietate asupra *nimănui!*

Iar apoi o împinse pe puicuță în camera de zi și lăsa farfuriile pe masă. Cineva îi oferi o țigară cu marijuana, el luă un fum și i-o trecu fetei. Întotdeauna tragi un fum din convenințe sociale, dar niciodată nu te ametești; e prea ușor să dezamăgești vechea gardă.

Fata îl privea cu ochii mari, iar el încuviință pentru sine, în regulă, ea era *aleasa*.

– Mulțumesc, spuse ea.

În glasul ei era exact încărcătura de emoție corectă și el îi oferi privirea Sincerului și spuse:

– Mijloacele de producție aparțin statului.

Nu era deloc o frază rea.

Ea trase din țigară și îi ținu respirația o clipă îndelungată. După ce expiră, încuviință arătînd spre stereo și spuse:

– „Toți pentru Unul" sunt tari.

– „Din Leagăn pînă-n Mormînt", zise el, neputîndu-se abține să n-o corecteze. Cu Plimbîndu-mă WSAN a difuzat-o în dimineața asta; mîine va fi în toată țara.

Ea scuturâ din cap și își luă o înfățișare serioasă.

– Sună ca ei, dar nu sunt – conducătorul formației e prieten cu mine. Pentru o clipă lumea îi alunecă printre degete, căci brusc nu mai era sigur pe sine. Apoi își reveni iar, afișînd Zîmbetul și, strîngîndu-i mîna, spuse:

– Să nu pleci acasă devreme – de fapt, să nu pleci deloc.

Şi ştiu că nu avea să plece.

Un murmur furios se ridica din zarva de fundal, precum fumul se ridică dintr-o perie arzîndă. Un grup micuţ de maoişti se ridicase împotriva socialiştilor progresişti şi cineva îl strigă:

– Ce crezi, Jeff?

Se lăsă o tăcere respectuoasă şi asta îi plăcu mai mult.

– Lucraţi cu porcii, spuse el automat. Pur şi simplu jucaţi în mîinile establishmentului.

Un murmur de aprobare şi confruntarea se sparse într- duzină de dispute diferite, apoi din stereo începu un număr de rock şi sunetele puternice învăluiră camera ca o maree.

– Tare, spuse o voce.

Un bătrîn de vreo treizel şi cincl de ani, chel. Poate un profesor ce a spart petrecerea doar ca să-şi facă numărul în faţa unei puicuţe.

– E o replică bună la toate, zise Jeff uşor.

– Sunt Jenkins, Studii Asiatice. Ţi-am văzut fotografia în „Times".

O încuviinţare. Al răbdare, vezi ce vrea.

Jenkins îl studie cu precauţie pentru o clipă, apoi îşi drese glasul şi spuse:

– După ore conduc Seminarul Libertăţii. Avem nevoie de instructori pentru bobocii din ghetouri – te-am văzut la întrunirea noastră de săptămîna trecută şi am crezut că s-ar putea să vrei să ne ajuţi.

Nu există sfîrşit în lucrurile fanteziste pe care oamenii vor să le faci.

– Îmi pare rău, bărbate, nu-l treaba mea, spuse el rece şi începu să se îndepărteze.

Blonda se întoarse într-un colţ cu tipul în jachetă Nehru şi era timpul să termine chestia asta.

Jenkins zîmbi uşor, privind spre paharul cu băutură.

– Nu prea există reportaje în presă, nu există garanţia că-ţi va apărea poza în ziar.

Ca să vezi, al naibii băşinos condescendent: ai crede că n-a mai fost niciodată refuzat înainte! îşi zise Jeff zăpăcit.

– Stai cuminte, boşorogule! Ascultă, intră acolo, poartă semnele şi vei fi ciomăgit! Şi crezi că cineva are să plîngă după *tine?* Mai termină, ce mama dracului! Eu îmi fac treburile mele, tu pe ale tale.

Mai sfinte decît tine, *rahatule.*

Iarăşi murmurul petrecerii, cineva care era bolnav, păcănitul provocat de încuierea uşii la dormitor, o gagicuţă plîngînd în bucătărie şi cineva rîzînd isteric în camera de zi, mirosul acru al fumului, vinului şi prea multor persoane. Cristoase, el nu invitase nici jumătate din numărul ăsta – cîteva ţigări ardeau pe pervazul ferestrei, băltoacele împrăştiate pe covorul decolorat se infiltrau încet în fînă, mirosul dulceag de băutură, iar el luase nişte drog şi...

Cineva se agăţa de el, cineva ce respira greu.

– Vreau să... fim singuri, Jeff.

Femeile bătrîne, ciinii şi Ann Polanski îl iubeau. Radicala de ieri, studenta profesionistă ce se căznea să-şi ia licenţa în sociologie şi pe care avea s-o obţină cam la A Doua Venire. Beată criţă şi probabil autocompătimindu-se căci, la treizeci de ani, era ultima dintre vestalele virgine; iubeşte-mă, iubeşte-mi complexul de vinovăţie şi cine dracu' voia genul ăsta de afacere.

– E o fată nefericită în bucătărie şi toate prostiile astea, spuse el, încercînd să se strecoare. Vin imediat.

Ea se agăţă de el. Îşi linse buzele, încercă să scoată cuvintele fără să le poceească şi, cînd în sfîrşit ele veniră, păreau nişte perle înşirate pe o sfoară.

– Vreau doar să spun ... minunată petrecere.

Îşi închise ochii şi, pentru un moment de panică, el se temu că avea să vomite pe toga lui. Apoi ea dădu la o parte o şuviţă de păr ce-i cădea pe ochi şi încercă din greu să-şi concentreze privirea asupra lui.

– Nu ştiu ... cum o faci, Jeff, spuse ea, închizînd iarăşi ochii. Generaţii împuţite ... la doi ani de acum ... nu-ţi poţi da seama de atitudinea corectă de la o zi la alta...alta... schimbări, totul se schimbă atît de repede... trebuie să fii un adevărat mincinos ca să ţii ritmul cu ei.

El putu să simtă arşiţa ridicîndu-i-se din ceafă. Era prea bătrînă, avea zece kile în plus şi nu va obţine licenţa nici într-un milion de ani, şi *ea* voia să-l pună pe *el* jos.

– Te-ai gîndit vreodată la asta? întrebă ea pe un ton dintr-o dată înţelept.

– Nu cred, spuse el degajat.

Iar apoi ea se agăţa iarăşi de el şi nu era pentru sprijin. El putu simţi cum i se furnică pielea – fierbinte, asudată şi mirosind a menstruaţie. Se stăpîni şi o ţinu blînd în braţe un moment, iar, cînd ea se uită brusc la el cu speranţă, murmură:

– Aş fi vrut să te ajut, Ann. Chiar c-aş fi vrut, dar ar fi ca şi cum mi-aş trage-o cu maică-mea.

– Eşti un fiu de curvă împuţită, zise ea calm.

După asta, el se întoarse în camera de zi. Ann se topi în fundal, precum trandafirii de pe un tapet vechi, zgomotele şi căldura din cameră îl sufocau şi putu să simtă că începe să se înece în propria lui petrecere.

Cu colţul ochiului prinse imaginea fugară a vechii canapele de lîngă fereastră. Mr. Guitar Man se juca cu o băutură în care gheaţa se topise de mult; Sue, stînd lîngă el, arăta de treizeci şi cincl de ani, nu de douăzeci şi cinci. Începu să se ofilească chiar în faţa lui. Jenkins era lîngă ea, faţa fiindu-i o mască a singurătăţii; la capătul îndepărtat, stătea Ann, cu ochii închişi. Probabil cufundată în gînduri. Toţi aveau o privire stranie, înfricoşătoare, îngheţată, ca cea a statuilor de ceară dintr-un muzeu.

El se înfioră, apoi fu încă o dată absorbit de petrecere. El era gagiul care o făcea să ticăie, care o făcea să meargă, era tipul cu organizarea. Era oglindă pentru oamenii care voiau să verifice cum le stă mustaţa, cum le cade toga, dacă zîmbetul e potrivit şi înfăţişarea „adevărată". El era eroul, vedeta, cîştigătorul ce trebuia purtat pe braţe.

Putea simţi cum egoul i se măreşte şi umple camera ca stiro-spuma şi ştia că era *foarte* pilit, însă se simţea bine – muzica era la fel de clară ca diamantele şi mîncarea era ambrozie, iar toţi... toţi îl iubeau.

Era două dimineaţa cînd, din senin, pe deasupra urletului petrecerii, el auzi soneria de la uşă şi ştiu instinctiv că nu era poliţia. Însă, la fel de instinctiv, ştiu că, indiferent cine era, nu trebuiau lăsaţi să intre. Apoi se auzi un rîs şi un strigăt din hol şi o izbitură în uşă, iar petrecerea din jurul lui îngheţă – era de parcă ai fi privit un film în care se fixează pe un singur cadru. Dansuri, rîsete, strigăte, iar apoi tăcere bruscă şi camera plină de statui din ipsos.

Cineva avansă spre uşă şi el vru să strige *Nu-i lăsa înăuntru!*, iar apoi uşa se deschise şi gloata rînjită de afară năvăli ca o grămadă de frunze măturate de vînt. Trăgeau la petrecerea lui ca nişte magneţi umani şi mişcarea din cameră începu să se înmoaie, iar, peste cîteva secunde, petrecerea zbiera iarăşi.

Jeff nu-i cunoştea pe nici unul dintre ei.

Stătea singur într-un colţ, petrecerea se învolbura pe lîngă el, însă nu-l atingea niciodată, ca nişte valuri ce se sparg în jurul unei pietre, iar apoi cineva apăru în faţa lui.

– Deci tu eşti Jeffrey.

Ura numele întreg, ura tonul condescendent.

Străinul era îmbrăcat în negru şi avea o mustaţă lungă, neagră, ca un cowboy ticălos din vechime, şi ceva din interiorul lui Jeff îi şopti *Asta-i tare.* Purta o insignă ELIBERAŢI-L PE LEONARD şi cine mama dracului mai era şi Leonard ăsta, oricum?

– Numele mi-e Lee, spuse străinul cu o voce profundă, un bas şi Jeff bănui că lucrase din greu s-o facă atît de joasă.

Apoi Lee puse mîna pe toga lui Jeff şi lumea din jurul lor deveni brusc tăcută şi tensionată, iar străinul zise:

– Păcat că se murdăreşte aşa de uşor.

Cineva rîse, iar Jeff nu se gîndi la nici o replică pe care să i-o dea. Apoi o gagică pe care nu o cunoştea ieşi în faţă şi spuse:

– Ţi-am văzut fotografia din „Times" – arătai drăgălaş.

O mulţime de oameni rîseră, apoi se risipiră cu toţii, iar Jeff se surprinse că se holba la vinul din paharul de hîrtie şi observă că gheaţa pe care o aruncase în el ca să-l răcească aproape se topise.

Dispăru în bucătărie, dădu nas în nas cu blonda şi ea aproape că scăpă farfuriile cu sandvişuri pe podea, iar el aproape că alunecă pe ele. Apoi zise:

– Ai de gînd să rămîi, nu-i aşa?

Ea îl privi de parcă n-ar fi fost sigură cine era el şi spuse:

– Mai întrebi?

Fata se strecură în camera de zi pe sub braţul lui.

El se întoarse la petrecere, încercă să-şi liniştească panica şi dădu de tinerelul care fusese la greva de la Poly Sci. Togă nenorocită, gîndea el furios, togă nenorocită şi de rahat. Încercă să înnoade o conversaţie, însă puştiul chihoti şi spuse: „Mai tîrziu omule" şi se duse la grupul care se strînsese în jurul cowboyului în negru.

– **Nu te poţi încrede în cîini,** spunea cowboyul, **ei vor ataca proletarii de fiecare dată. Pe de altă parte, poliţia este predictibilă.**

Un cor de consimţire; mulţimea crescu. Jeff nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeau.

Se îndreptă clătinîndu-se spre fereastra deschisă şi încercă să tragă în piept nişte aer proaspăt şi să facă să înceteze învîrtitul camerei. De jos, din stradă se auzeau strigăte şi cîntece, iar el se aplecă să vadă ce se întîmplă. Nişte studenţi cherchelîţi mergeau împleticindu-se pe stradă, cîntînd un cîntec pop – însă el nu putea recunoaşte melodia, *nu putea recunoaşte melodia,* nici măcar nu-şi putea aminti să fi auzit-o vreodată. Mai departe pe stradă, sub un felinar, o mică armată de femei picta faţadele magazinelor şi schimbau firmele. Privi cu atenţie, însă nu putu să găsească familiara cafenea **Eu şi tu;** firma care se balansa deasupra trotuarului dispăruse şi locul ei fusese luat de ceva pe care scria ŞANDRAMAUA. Nu mai cunoştea strada, îşi dădu seama el brusc;

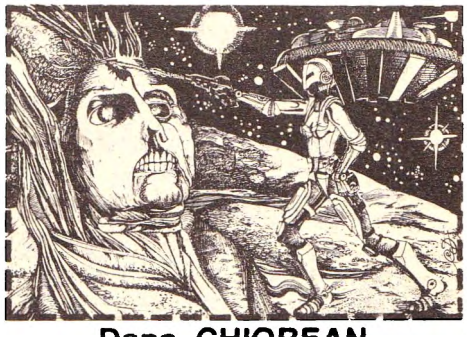

Dana CHIOREAN

toate localurile „adevărate", localurile lui, dispăruseră, nu mai auzise niciodată cîntecele acelea, nu mai putea ţine în frîu gaşca lui şi numai cunoştea oamenii şi ... *cine mama dracului era Leonard, oricum?*

La fiecare doi ani, spusese Ann. Şi din ce în ce mai repede. Însă nu observi bobocii pînă în ziua cînd dau în floare.

Iar apoi se cufundă în canapeaua de la fereastră, ţinînd încă strîns paharul de hîrtie. Se aşeză lîngă Mr. Guitar Man, Sue, Jenkins şi Ann. Putea simţi gheaţa cum i se furişează pe faţă, putea simţi ceva uşor şi moale pe gîtul şi umerii lui.

Era, îşi imagină el, praful aşternîndu-se uşurel.

Traducere - Cătălin TENIŢĂ

MIHAIL GRĂMESCU

SEMNELE

Zăpada este însîngerat de roşie.

- Spune-mi, privind în viitor, ce-ai vrea să vezi?

- Nu ştiu! Nu ştiu...Lăsaţi-mă să dorm! Lăsaţi-mă să visez!

Semnele apar acum în toate anotimpurile, tot mai dese, tot mai evidente, tot mai elocvente.

Dee: - Eu rămîn la convingerea că sînt de bun augur. O punte de comunicare. Este adevărat că mesajul a fost ratat, dar este o reuşită cu neputinţă de contestat din punctul de vedere al concepţiei. Un contact între...civilizaţii...

Ven: (încruntîndu-se şi strîngîndu-şi anteriul vătuit împrejur): - Mesajul cui? Către cine?

Dee: (ceva mai puţin efervescent, dar cu elocvenţă): - Cineva care are o posibilitate peste puterile noastre de...

Han:: - Eu aş zice că este vorba mai degrabă de un mesaj de ajutor - aici, pe munte, s-a rătăcit cineva care este în primejdie...

Dee: - Cineva care foloseşte, pentru a ne chema în ajutor, o frecvenţă de cîteva sute de mii de megahertzi şi o intensitate de mai multe milioane de decibeli, aşa cum rezultă din calculele făcute de cei de la Bază? Nu, este pur şi simplu absurd! Si apoi, nu a fost decodificat nici un mesaj...

Ven: - Nu înţeleg de ce insistaţi pe ideea că ar fi vorba de un mesaj? Ce vă face să credeţi asta? (îşi strînge gluga de la hanorac).

Celălalt, necunoscutul care se alipise grupului parcă printr-o nefirească întîmplare, geme înăbuşit şi ei se întorc spre el, privesc, dau din cap, apoi revin la discuţie, ne mai acordîndu-i nici o atenţie.

Han: - Intr-adevăr, dacă sînt nişte "ei", este urît din partea lor că ne-au făcut una ca asta. Fiindcă le era mai simplu aşa, cei de la Bază au preferat să ne trimită pe noi aici să vedem ce este, direct, dar riscîndu-ne viaţile, decît să plătească nişte fonduri mai ca lumea şi să descifreze mai întîi mesajul.

Ven: - Mesaj sau nu, eu v-am avertizat de la început că s-ar putea să fie mult mai primejdios decît erau tentaţi să creadă ceilalţi. Si, de altfel, ce ajutor putem da noi aici, în vîrf, oricît de bine echipaţi am fi, şi oricît de buni specialişti?

Den: - la ascultaţi!

Se opresc şi ascultă.

Ven: - Un şobolan.

Han : Da nimic, un şobolon.

.Un şobolan negru şi mare se strecoară în penumbră. Han ia o piatră şi aruncă după el. Sobolanul fuge înghiţit de întuneric.

Dee: - Dacă or fi,într-adevăr, aşa cum s-a presupus, "străini", proastă imagine o să-şi facă despre noi. Tocmai aici şi-au găsit şi ei să vină: frig, întuneric şi şobolani...Aţi văzut ce mari sînt? Am auzit că sînt purtători de boli şi paraziţi: ciumă, holeră, rabie...

Ven: - La Axă nu am văzut niciodată şobolani - sînt specie dată dispărută. Nici nu ştiam cum arată...

Celălalt se ridică brusc de jos, ia o piatră şi aruncă după alt şobolan.

- Aşa vă trebuie dacă nu mă lăsaţi să dorm! Eu mereu visez şobolani. Cît timp îi visez, toate sînt bune şi frumoase: şobolanii rămîn aici, în mintea mea şi eu sînt învăţat cu ei: doctorul mi-a spus că sînt urmarea alcoolului...şobolanii mei...Dar dacă mă ţineţi treaz nu îi mai visez şi ei dau buzna aici, peste voi.

Han (punîndu-i mîna pe umăr): - Calmează-te!

Celălalt îl priveşte cu ură. Mîrîie:

- Eu sînt foarte calm. Dar aşa vă trebuie dacă îmi faceţi injecţile alea cu doping: acum eu nu mai pot dormi şi ei vin aici, peste voi. Eu sînt învăţat cu ei: într-o noapte am visat că mănînc o zeamă neagră împreună cu ei şi atunci a intrat cineva şi şobolanii s-au strîns chiorchine şi nu am mai văzut decît o ciozvîrtă de picior pe care au tras-o pînă la zeama aia neagră şi au aruncat-o acolo, probabil ca să o condimenteze, iar noi am mîncat liniştiţi mai departe...

Dee: - Terminăl Stai acolo şi taci!

Celălalt se aşează bombănind pe mantaua militară şi tace.

S-a făcut ziuă. Expediţia porneşte mai departe. Ziua este mai puţin întuneric, dar este mai frig. Si semnele sînt peste tot. Incepe iarăşi ţiuitul de miriade de decibeli.

Dee se apleacă şi ridică de pe jos un semn.

Han: - Aici sînt dese. Si cînd te gîndeşti cînd a apărut primul cîte măsuri de precauţie se mai luau...

Ven: - Mai ţineţi minte cînd am crezut că sînt

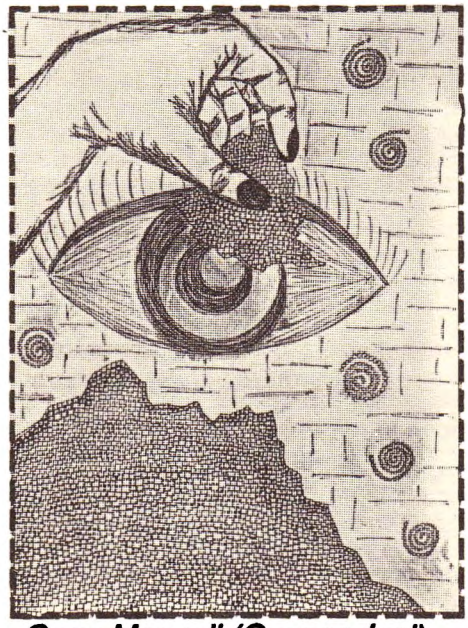

Oana Manasii (Quasar -Iaşi)

cartele de computer? Eram la Ax, lîngă cataracta cu antigravino de lîngă Blackholl, cu Owen, partenera mea. Si ea a făcut, ca de obicei, o figură profundă, ca şi cum ar fi pătruns un mare adevăr, ca şi cum ar fi înţeles totul din prima clipă - a întors **semnul** pe toate părţile şi a conchis că ete ceva foarte, foarte important, pentru noi toţi.

Dee: - Eu îmi tot pun întrebarea din ce or fi făcute, fiindcă nu este în nici un caz un material terestru cunoscut, însă, de data asta se pare că partenera ta a avut dreptate - este o femeie inteligentă sau cu fler - de "intuiţia feminină". Acesta pare să fie unul dintre cele mai importante evenimente ale istoriei moderne.

Ven: - Owen inteligentă? Da de unde! Este una dintre cele mai fade şi sterile spirite din cîte mi-a fost dat să întîlnesc!

Dee: - Dacă a reuşit să-şi dea seama de la prima vedere de importanţa **semnelor**, nu este de loc atît de proastă cît vrei tu să ne faci să credem şi eu aş zice, mai iute, că eşti gelos pe perspicacitatea ei.

Ven: - Greşeşti! Nu ai înţeles nimic! Şi-a luat pur şi simplu un aer important şi interesant şi a spus şi ea ceva care să lase impresia că a înţeles şi că este foarte deşteaptă, dar de ştiut nu ştia nimic şi nici nu avea de unde să ştie de **semne** pe atunci.

Celălalt îşi acoperă urechile cu mîinile şi se strîmbă spasmodic.

- Spuneţi-le să termine cu ţiuitul ăsta odată! Nu mai suport!

Han (calm dar persuasiv): - Taci din gură şi nu ne mai întrerupe din discuţie: tu nu vezi că vorbim?

Celălalt însă nici nu l-a ascultat, privind uimit undeva, în spatele lor.

- la te uită cîţi şobolani!

Dee: - Intr-adevăr. Si ce mari sînt! cu cît urcăm sînt tot mai mulţi.

Cînd se apropiase seara făcuseră iarăşi focul. Ger. Şi zăpada însîngerat de roşie.

Celălalt se plînge iar că nu-l lasă să doarmă.

Mai sînt doar cîteva ore de mers pînă în vîrf şi pentru acest motiv sînt tot mai febrili, tot mai agitaţi. Dar şi tot mai tăcuţi.

Şobolanii foiesc peste tot şi celălalt se lamentează jalnic.

In zori adună încă **semnele** dimprejur în sacii special pregătiţi cu care fuseseră echipaţi. Semne din ce în ce mai stranii şi mai obscure.

Şobolanii au ajuns atît de mulţi încît trebuie să-şi croiască drum lovind cu toporiştile în dreapta şi-n stînga. Ţiuitul **se aude** foarte puternic: stau tot timpul cu gurile deschise ca să nu le pleznească timpanele sub presiunea decibelilor.

In vîrf, pe cer, se profilează o siluetă ca o aşchie metalică.

Aleargă printre şobolanii care nu se mai feresc din calea lor ci, dimpotrivă, se întorc şi îi muşcă de picioarele degerate.

Silueta se conturează pe cerul întunecat şi, din apropiere, apare ca un schelet de astronavă sau ca un bot imens de şobolan de şvaitzer

De jur împrejur movile de **"semne'**.

Şi se aruncă, urlînd mut, în şuvoiul materializat al ţiuitului, arătîndu-şi uni altora cu degetul cum şobolanii negri rod scheletul gigantic, smulgînd foiţele subţiri ale materialului necunoscut - dinţii lor ascuţiţi lăsînd perforaţii în material - fişii pe care ei le consideraseră cartele de computer şi **'semne'**.

In spate, grota a cărei gură se deschidea spre schelet, amplificînd cu miriadele ei de hertzi şi decibeli de rezonanţă piuiturile vălmăşagului zbătîndu-se, îmbulzindu-se către adînc atraşi ca de o misterioasă chemare, muşcîndu-se, împerechindu-se sau ronţăind fîşiuţele desprinse din Marele Schelet.

MIHAIL GRĂMESCU

Concursul literar Atlantykron '94

La început mi se spusese că vom fi şase în juriu: George Anania, Romulus Bărbulescu, Adrian Ionescu, Alina Popov, Dănuţ Ivănescu şi eu - cu domnul Anania preşedintele juriului.

Eram convins că, aşa cum se întîmplă de obicei cînd juriul este compozit, plaja opţiunilor va fi foarte întinsă şi vor ieşi pe primele locuri, prin jocul hazardului (să zicem) textele medii în defavoarea celor într-adevăr meritorii. Eram îngrijorat, fiindcă Jurnalul SF încercînd ca şi Anticipaţia CPSF să asigure o activitate de centralizare la nivel naţional, îmi pusese la dispoziţie spre lectură cea mai mare parte a textelor încă de cu o lună mai înainte şi îmi era evident că aveam de-a face cu un concurs de foarte bun nivel valoric, cu multe texte premiabile şi încă şi mai multe publicabile. Cum se întîmplă adesea la concursurile SF s-a făcut rabat de la data ultimă a expedierii textelor, primindu-se lucrări pînă şi în tabără - dintre care unele chiar foarte bune, premiate, cum a fost cazul cu cele ale lui Andrei Valachi din Iaşi, Costi Gurgu dinb Bucureşti sau Sandu Cătălin de la cenaclul Nova 5,5.

Oricum, deja cu cele evidenţiate din prima tranşă s-ar fi putut scoate un volum colectiv meritoriu, după părerea mea - erau peste 250 de pagini interesante. Acest concurs mi s-a părut cel mai puternic din cîte am avut eu posibilitatea să jurizez. Se poate vorbi în prezent de o adevărată generaţie nouă de autori de ficţiune, majoritatea lor tineri, nume noi, cu stiluri diferite şi texte cu subiecte şi tematici diverse. Chiar dacă, dintre ei puţini au suficient material pentru un volum individual strălucitor, aşa cum impune ştacheta economică de după Revoluţia din 89, impresia de ansamblu este suficient de putemică. Sînt convins că nu întîmplător Antologia Nemira, cu texte româneşti a avut un succes impresionant ducînd la permanentizarea acestei iniţiative printr-o nouă antologie 95, care însă nu va epuiza, sînt convins de asta, resursele de creaţie existente în fandom, şi probabil nici interesul publicului.

Ştiu din proprie experienţă cît de greu este să impui un nume nou editorilor, criticii şi pieţei, mai ales în condiţiile actuale. În ultimii ani se semnalează o tot mai acută lipsă de apetit a publicului pentru literatură - fenomen cert şi poate interesant de studiat social. Au contribuit la acest fapt poate şi preţurile tot mai mari la carte, poate şi ofensiva publicaţiilor de presă, mai dinamică decît cartea, poate şi fenomenologia specifică "galaxei Marconi", poate şi concurenţa literaturilor străine - dar este evident pentru orice om de cultură că literatura unei naţii nu poate trăi numai din traduceri, motiv pentru care cred că trebuie sprijinită pe orice căi literatura originală naţională de valoare. De la evenimentele din 89, din "pleiada" de glorii promovate de Cîntarea României nu au mai rămas decît cîteva nume competitive, de valoare reală, în timp ce scriitori conjuncturali foarte apreciaţi în Epocă s-au vădit efemere glorii de mucava, a căror "operă" a devenit mult mai repede decît se aştepta cineva doar un morman de literatură inutilă. Din sutele de nume ale capetelor de serie ale literaturii moderne (scriitori glorificaţi pînă şi în manualele şcolare) abia dacă mai rămîn vreo zece sau poate cincisprezece de real prestigiu.

Care este locul SF-ului în acest nou context cultural? Este greu de spus. El supravieţuieşte totuşi, ceea ce este un semn de bine într-un moment în care nici măcar revistele literare şi de cultură tradiţionale nu mai apar decît sporadic şi cu mari greutăţi. Scuturată de multele elogii şi de verbiajul pretenţios intelectualist "hăinuţa" culturii noastre noi rămîne jalnic de subţirică şi modestă în acest sfîrşit de secol. Entuziasmul imperial al Epocii, glorie cu care mulţi s-au îmbătat, s-a vădit extrem de apoasă la impactul cu economia de piaţă.

Poate deci actul cultural al acestor tineri autori de ficţiuni să se impună în concertul literaturii noastre viitoare? Probabil că unii, cei mai ambiţioşi şi tenaci, talentaţi şi puternici vor reuşi pînă la urmă să se afirme cu un volum (bineînţeles, în speranţa că literatura română nu va sucomba total în următoarea perioadă). Tînărul Andrei Valachi din Iaşi mi se pare, în urma textelor pe care i le-am citit în concursuri, cel mai aproape de a împlini necesarul unui volum de autor. S-ar putea să mai fie şi alţii. Unde vor publica, în ce tiraje şi în ce condiţii, este mai greu de anticipat deocamdată.

Dar să ne întoarcem la concursul Atlantykron '94. Mi-ar fi părut rău ca textele meritorii să nu ajungă la podiul de premiere din pricina unei jurizări partizane sau arbitrare - cauzată mai ales de numărul mare de membrii în juriu. În aceste cazuri, de obicei sînt promovate texte care, după concurs, niciunul dintre membrii juriului, luaţi în parte, nu le recunoaşte drept cele mai bune din concurs. Se întîmplă un fenomen oarecum analog statisticilor tururilor de scrutin studiate de H. Pointcare.

În cazul de faţă, totuşi, plaja de repartiţie a părerilor a ieşit mult mai grupată, poate şi ca urmare a retragerii din juriu a Alinei Popov, care a fost "sufocată" de problemele organizatorice, ne mai răzbind cu lectura textelor de concurs. Iar Dănut Ivănescu, după ce a parcurs jumătate din materiale, s-a dus pînă la mare şi nu a mai revenit în tabără. Am jurizat, deci, cei rămaşi.

În privinţa numărului premiilor acordate - am căzut cu toţi de acord cu uşurinţă că textele meritorii din concurs erau mai multe decît cele trei premii propuse iniţial. Şi mai era şi problema categoriilor literare la care se încadrau lucrările, întrucît într-un fel se judecă o schiţă şi altfel o povestire sau o nuvelă.

Astfel s-au evidenţiat cele zece schiţe premiate - în primul rînd ca o recomandare pentru reviste - fiindcă textele scurte au şansa cea mai mare să vadă repede lumina tiparului (cum se spune). La nuvelă şi povestire s-au acordat cele trei premii în ordinea notelor obţinute, deşi toate trei premiile erau cam egale valoric - bine că a existat şi o suplimentare de premii din partea editurii Multistar, fiindcă altfel ar fi rămas neevidenţiate texte interesante. aşa, pînă la urmă a rămas nepremiată o singură nuvelă care ar fi meritat interes - Ucigătoarea artă - de Claudiu Murgan, care are o şansă la viitoarele concursuri, dacă nu va fi publicată pe undeva pînă atunci. Punerea de note în beletristică mi s-a părut întotdeauna o aproximaţie abuzivă care-mi aminteşte de versurile lui Vulpescu "Vine vama să-mi măsoare poţia de har". Dar cum altfel se poate face o jurizare colectivă a unui vraf de pagini? Poveşti frumoase şi interesante. Literatură. Mi-ar place să cred că vor răzbi pînă la sfera de interes a unui public cît mai numeros. Arta este menită să le aducă oamenilor bucurie (estetică). Sau meditaţie revelatorie.

Cam asta s-ar putea spune despre concursul Atlantykron '94. In seara decemărrii premiilor, domnul Anania mi-a făcut cinstea de a lăsa în seama mea "preşidenţia" juriului - în virtutea faptului că "fusesem cel mai activ" - eu ţinusem tabelele centralizatoare acordate şi calculasem totalul cu calculatorul. I-am mulţumit, măgulit - dar, fie vorba între noi acest juriu n-a avut nici un preşedinte propriu-zis - toate părerile au fost egale valoric între ele iar consonanţa de gust a făcut inutile alte dezbateri pe marginea lucrărilor - notele operînd doar o clasificare oarecare în grupul de manuscrise deja evidenţiate de comun acord ca deosebite din vraful iniţial.

După părerea mea - şi, din cîte am discutat şi cu ceilalţi membrii ai juriului, la unison cu aceştia, nivelul concursului a fost foarte bun. Se poate vorbi de o creştere valorică, de la an la an, a lucrărilor prezentate la aceste concursuri SF. Către unde? E greu de intuit - este evident pentru oricine că nu toţi aceşti autori sînt, sau vor deveni profesionişti. Perioadele de scădere sînt urmate de afluxuri de texte interesante, acumulîndu-se în timp, ca un material aluvionar intelectual din ce în ce mai preţios şi pretenţios. Răsfoind paginile SF-iste din urmă cu numai zece sau douăzeci de ani vom constata că poate doar cele mai bune texte din acele publicaţii ar mai putea concura astăzi la aceste concursuri „de debut", sau „de amatori" - nici nu mai ştiu cum să le spun, fiindcă nici nu există, de fapt, vre-un termen exact care să exprime cu precizie acest spaţiu de spiritualitate interdisciplinară. La frontiera imaginarului cu ştiinţificul, modernului cu clasicul, se găseşte cîte o insulă dunăreană, un Atlantykron între o centrală atomică şi vestigiile unei cetăţi antice, unde se adună studenţi, universitari, editori, artişti plastici, scriitori, oameni politici, tineri şi bătrîni, sub interesul îndepărtat al unor foruri naţionale şi internaţionale de mare prestigiu (Uniunea Scriitorilor, Radio, Televiziune, Presă, Ministere, UNESCO) să-şi spună istorii despre lumile stranii ale fanteziei. A juriza aşa ceva este cam cum ai juriza irizaţiile luminii într-un cristal. Mereu există nemulţumiţi gata să conteste topurile stabilite, criteriile de judecată, dogmele... Le-am propus să confere un premiu al fanilor, în conjuncţie sau opoziţie cu premiile oficiale, dar după ce toată lumea a fost de acord cu entuziasm, se pare că pînă la urmă premiul de anul acesta nu a mai fost acordat. Păcat. Ar fi votat pentru el paisprezece cenacluri - cîte au participat la acest festival cu bacuri, corturi şi jocuri de artificii şi - ntreceri sportive pe malul bătrînului Danubiu. Peste două sute de oameni tăbăriţi pentru o mare călătorie în imaginar la malurile unui fluviu din secolul XX direct în legendă. Pînă şi invitaţii străini - din Anglia, Italia şi Basarabia - „aclimatizaţi" au prins a deprinde subtilităţile graiului uniţi într-un alean de descălecare dulce . Într-un anumit fel Paradisul şi întoarcerea la natură ar putea începe şi de la Atlantykron. Care or fi fost oare condiţiile de confort din Grădina Începuturilor? La întorcerea întru Divinitate vom mai avea acces la frumuseţile artei? Frumoasa lume a lui Dumnezeu - o mare creaţie deplină, în armonie - oglindită în Sfîntul Duh al harului unei ape adînci şi line asupra căreia plutesc stoluri de păsări de deltă foşnindu-şi panajul către norii înălţaţi triumfător către Cerul privindu-ne de dincolo de oceanul de timp. Atlanty Kron.

CONCURS JSF

1. Care sînt cele 3 cărţi heroic - fantasy pe care le-a editat Nemira şi în ce colecţii au apărut ele?

2. Cum se numeşte soţul lui C. Kurtz şi cu ce se ocupa.

3. Cum se numesc cărţile lui Emery care urmează la „Proscrişii".

Răspunsurile sînt aşteptate pînă la data de 20 septembrie ac.

Fax - France - SF

Envoye speciale pour JSF fait par Gabriel Ambroise / Nancy / France

* Mulţumiri JSF/ ***Nicolae C. Ariton*** pentru semnalarea existenţei fanzinului nostru „A la nuit noire..." în paginile singurului săptămânal SF din Europa.

*Editura franceză ***„Car rien n'a d' importance"*** a publicat recent o culegere de 11 nuvele semnate de **Serge Brussolo**: *„L'evadee", „La redemption", „L' autoroute", „Les enfants de Protee", „Le ver et la nuit", „...Car ceci est de la chairm et ceci est mon sang", „Non, Frankestein n'est pas mort a. Dien Bien Phu", „Jour de chasse a Manhattan" „Parking de l'ennui", „La piege a chance", „From the bad years with love...".*
Editorialul este semnat de către *Richard Comballot.*

*Aceiaşi editură are în intenţie publicarea mai multor cărţi despre serialele science-fiction: **„V", „Cosmos: 1999", „Tunderbirds".***

*Serialul american **„Twilight Zone"** (văzut şi la noi pe TVR1), a fost editat în **Franţa**, în patru casete, sub titlul ***„La Quatrieme dimensione".***

*În **JURNALUL SF** am citit *(N. JSF: lui **Gabriel Ambroise** limba română i se pare accesibilă - foarte asemănătoare cu franceza - şi a reuşit să citească şi să înţeleagă cîteva articole din JSF)* că filmul **„Oblivion"** de **Sam Irvin** a fost turnat în România. Am descoperit alte două filme realizate la voi: este vorba de **MANROID**, regiat de **Jack Ersgard**, cu *Brian Cousins, Joe Caldwell, Michael Dellafemina* , realizat în 1992; al doilea este **DAUGHTER OF DARKNESS** (titlul francez este **„La legende des tenebres"**) realiat de **Stuart Gordon**, cu **Anthony Perkins** (este cred ultimul film pe care l-a făcut înainte de a muri).
Filmul vorbeşte despre reîntoarcerea în România a unui tînăr american în căutarea tatălui său care nu este altcineva decît Dracula (**A. Perkins**). La sfîrşitul filmului se poate vedea *statuia lui Dracula*, în curtea castelului său.
De fapt statuia este aceea a lui **Anonymus**, scriitor ungar, a cărui statuie se află la **Budapesta**. Am impresia că nimeni nu a sesizat această eroare grosolană.

Traducere -

Nicolae C. Ariton

VIVISECŢII LITERARE

Cam tîrziu, ce este drept, încerc totuşi să vă prezint o scurtă analiză bibliografică asupra ultimelor apariţii editoriale sciece fiction de la noi, bineînţeles cele care merită să ocupe spaţiul tipografic.

Printre volumele ultimei perioade o notă inefabilă de romantism ne propune editura bucureşteană **Larry Cart 2000** cu romanul **„Războiul lumilor"** al englezului **Herbert George Wells** (1866-1946). Acest roman, probabil cel mai cunoscut al lui HG Wells după **„Omul invizibil"** şi **„Maşina timpului"**, a cunoscut o celebritate unică care a mers, straniu, pînă la panica de masă creată asupra publicului, efectele putînd fi egalate, probabil, doar de o reală debarcare pe Terra a „marţienilor". **„Războiul lumilor"** a fost şi ecranizat de două ori: în 1953 în Statele Unite, regia ***Byron Haskin*** (un film cotat cu 3,5 stele din 4 posibile de către *„Hoffman's Guide to SF, Horror and Fantasy Movies* ") şi a doua oară tot în Statele Unite, regia ***Colin Chilvers***, în 1988 dar cu mult mai puţin succes. Însă cel mai mare „succes" l-a avut dramatizarea radiofonică a romanului, dramatizare realizată în anii '30 de către **Orson Wells**, creaţie care transmisă a produs în mai multe oraşe din Statele Unite o panică de masă soldată cu mai multe sinucideri. Revenind însă la roman trebuie să menţionez că acesta a văzut lumina tiparului pentru prima oară în Marea Britanie în 1898, la noi apărînd pentru prima oară în 1963 la editura Tineretului şi, acum, la editura **Larry Cart 2000** care ne-o propune la un preţ de ***1800 lei pentru 208 pagini şi în traducerea lui Paul Lăcătuş şi Mara Popa.***

Personal nu am o părere grozavă despre romanele care au ca subiect un film de succes, vezi **„Alian"** (totuşi aceste 3 romane sînt excelente) apoi **„Jurasic parc"**, **„Întîlnire de gradul III"** sau seria **„Războiul stelelor"**, dar **„Terminator I"** merită să fie citită, dacă nu pentru altceva măcar pentru a nu vă plictisi. Aşadar toţi cei ce aveţi un drum lung de făcut cu trenul îl puteţi cumpăra, costă „doar" **2300 lei**, şi dacă veţi închide un ochişor la foarte multele greşeli „de tipar" (!?) ale volumului, de fapt aşa cum ne-a obişnuit editura bucureşteană **Elit Comentator**, puteţi avea asigurată o călătorie mai plăcută sau „mai scurtă" iar fanii lui „Arny" Schwarzenegger îl pot admira pe coperţi într-o superbă poziţie gen: ***Bă, te omor de tot!...***

Aşa cum ne-a obişnuit, „Numărul doi" din România, editura craioveana **„Cristian Plus"** propulsează şi la noi un remarcabil scriitor american, născut în 1948 în Canada, **William Ford Gibson**, un adept şi părinte al genului cyberpunk, cu remarcabilul roman **„Neuromantul"**, publicat pentru prima oară în 1984 la editura nord-americană **Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.** şi care este unul dintre cele mai laureate romane: **Hugo 1985, Nebula 1985, The PK Duick Memorial Award 1985, SF Cronicle 1985, Ditmar – Australia – 1985, Seiun Taisho Award – Japonia – 1985, Locus 1985.** Editorul craiovean mai menţionează şi un premiu **Campbell** dar nici palmaresul lui **„John W. Campbell Award"** şi nici **„John W. Campbell Memorial Award"** nu-l menţionează printre laureaţi, date preluate din **„The Ecyclopedie of Science Fiction" 1993** a lui **J. Clute** şi **P. Nicholls**, din **„Reginald's SF and Fantassy Awards** şi **A „Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners" – Second Edition.** Volumul publicat de către editura **Cristian Plus** are **335 de pagini**, preţul de **2700 lei**, traducerea este făcută de **Mihai Dan Pavelescu** iar coperta o asigură **Marian Mirescu.**

O altă carte cu subiectul unui film, de data aceasta de apariţie recentă, ne-o propune tot editura **Cristian Plus** şi este vorba de primul volum al seriei **„Star Trek – Jurnalul"**, serie ce cuprinde nouă romane apărute în perioada 1974-1975, şi care-l are ca scenarist pe **Alan Deen Foster**. Volumul are preţul de **2200 lei, 219 pagini** şi este tradus de **Eugen Predatu.** Nu sînt deloc convins că ar trebui să-l cumpăraţi. Gîndiţi-vă că are totuşi nouă volume, dar cum **Star Trek**-ul e teribil de la modă mai vedeţi voi. Oricum după ce cumpăraţi toată seria puteţi cîştiga un radiocasetofon oferit de editură, nu vă speriaţi; doar nouă astfel de premii vor fi acordate!

Reala noastră „pasiune" pentru scriitorul american **Isaac Asimov (1920-1992)**, peste o duzină de titluri noi sau reeditări publicate numai în ultimii doi ani, face din noi cel mai asimovian fadom de prin lume. Oricum ar fi trilogia lui **Isaac Asimov** sa-mpărţit între editurile **Teora** şi **Nemira**, probabil doar pentru a ne „goli" mai eficient buzunarele. Deşi cele mai multe volume au fost publicate la editura **Teora**, 6 din ciclurile roboţilor şi imperiului plus un alt volum care nu face parte din trilogie, vă prezint în cele ce urmează binecunoscutul roman **„La marginea Fundaţiei"**, premiul **Hugo** în **1983**, şi care a apărut de curînd la editura **Nemira**, de fapt aceasta fiind „responsabilă cu ciclul fundaţionist al trilogiei şi din care a mai publicat deja alte 4 titluri. Trebuie să menţionez că acest roman i-a dat de furcă lui **Asimov** vreo trei ani şi aceasta pentru simplul motiv că nu era perfect. Oricum ar fi romanul, apărut pentru prima oară în **1982 la editura Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc. din Statele Unite**, este o excepţională lucrare care te face să te gîndeşti la infinitatea speciei umane şi mai ales să-l cumperi chiar dacă are un preţ exorbitant de **3400 lei, 416 pagini** şi este tradus de către **Gabriel Stoian.**

După cele scrise pînă acum ce mai pot oare adăuga? Sper că aţi înţeles: dacă nu cumpăraţi acum aceste cărţi, vă garantez, mîine veţi regreta din toţi porii.

Matei DONEA

S(F)-o-pîrle(li)

Pe 22 august George Ceauşu a împlinit 40 de ani de viaţă.
La mulţi ani George!

Pe 5 octombrie clubul STRING va sărbători al cincilea an de existenţă.
Se pare că va exista şi un număr JSF-String.

Un comunicat neoficial - cazarea la RomCon va fi de 1200 lei pe noapte şi 2500 lei / 3 mese, taxa de participare 5000 lei.

Pe 25-08 -1994 s-a autodemascat şi autorul prozei (schiţei) ACOLO SUS, VULBUL - proaspăt premiată Atlantykron '94 şi Nemira în persoana lui Sandu Cătălin (club Nova 5,5 -Galaţi).
Spicuim din scrisoare -*„În rest toate cele bune, n-am de ce să mă plîng de primar sau de alţii care, se pare, că au fotolii de conducere.*
Mă bucur că am smuls din mîna altora premiile şi sper că şi voua să vă placă schiţa şi poate o strecuraţi la tipărire într-un număr viitor, dacă vreţi şi dacă vă lasă cenzura."
Dacă ne va place o să apară; în rest o bilă neagră pentru cei de la FNTSF care sau grăbit, mai acum cîteva luni, să-l sancţioneze pe cel de la Nova cincivirgulăcinci pe motiv că nu mai dau nici un semn de viaţă.
 # Gigel Chiazna, str. Lăpuş, bl. 22, ap. 7, 1100, Craiova oferă numerele 11, 19, 20, 22-25, 27, 39, 49, 51-54, 57-61, 64-66, 76, 77, 79, 80, 81-82 din JSF.

Toate editurile interesate de prezentarea cărţilor în JURNALUL SF sînt rugate să expedieze cîte cinci exemplare pe adresa redacţiei.

CĂUTĂM DIFUZORI SPECIALIZAŢI, SAU PERSOANE PARTICULARE PENTRU DIFUZAREA JURNALULUI SF ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN PROVINCIE.

SN - 43 -săptămînal de sf, horror şi fantasy a apărut tot în două pagini. Se pare că pe acolo prin culise cineva trage oarece sfori în folosul lui propriu şi personal.

Tot din culise: În FNTSF se pregăteşte oarece schimbări - se aude chiar de o demisie verbală a lui S. Repanovici din funcţia de preşedinte. Oricum pe 10 - 09 - 94 vom fi prezenţi la şedinţa Federaţiei şi vom vedea CE şi CUM!

Adrian Bănuţă